IOANNIS

BARCLAII

POEMATVM

LIBRI DVO.

Y.9.50

LONDINI
Excudebat *Edwardus Griffin*
Anno M. DC. XV.

J.P.
Sc.

MAXIMO ET ILLVSTRISSIMO Principi, CAROLO, Principi *Britanniarum, &c.*

IOANNES BARCLAIVS, *felicitatem, victorias, triumphos. P.*

NIsi omnia deberem Serenissimo Regi, Inclyto tuo Patri, ac per hoc tuæ Celsitudini (Maxime Princeps) ego iam nuncupandæ tibi potissimùm istius scriptionis, tutelæque deligendæ causas exponerem. Nunc cùm adeò vester sim, vt si quid in rem literariam contulero, id ipsum sit muneris vestri; superest vt hunc librum, scribendique argumentum, tibi potius aut excusem, aut probem. Erunt enim durioris supercilij, qui haud decorum putent,

poſt ſuſcepta grauiora me ad hunc carminum ludum deſcendere. Sed ſi omnia, & præſertim laborioſa viciſſitudine melius durant, quis hoc nobis vnis negauerit, vt ſeueris ſtudijs laſſi interdum in ſuauioribus Muſis acquieſcamus? Certè in Tragœdijs, inter fictas Regum curas, ſanguinemque, & facinora, interſeruntur cantus, & illic etiam fides atque plectra locum inueniunt. Sed neque hac excuſatione ſimpliciter vtor. Malo credi etiam ſeriò in his ludicris eſſe verſatus. Quippe vtiliſſimam Muſarum maieſtatem in vulgus contemptumque deduxere plerique, qui leuitate ingenij, & ignoratione tantæ artis, ad audaciam carminum prouecti ſunt, inſaniamque duntaxat putauere ad Poëſim ſufficere poſſe. Tantam labem ars illa præcipuæ induſtriæ non eluet, niſi ab ijs celebrata qui aliquid vltra ſcholas vmbramque viderunt; vt plenior ſucci ſit, reſque vt geruntur, non vt plerunque ab inexpertis docentur continens, eum colorem recuperet quem priſcis temporibus habuit, cùm mores in rectum efformaret, & virtutum precium eſſet perennitate famæ quam donabat. Igitur quanquam multùm ab eo acumine diuerti, quod reſtituere natalibus

ſuis

ſuis poſſit hanc artem, tamen ólim illius doctrinæ ſuauitate raptus in ſcholis, & multis deinde iam annis in Sereniſſimi tui Patris aulâ verſatus, operam meam proferre ſic volui ; vt qui de verſibus rectè iudicant (quod vtique rarum eſt) animum meum probent, conatumque perficiant ; qui verò ex primis coloribus cuique rei pretium conſtituunt, ſciant Poëſim non adeò vilem aut puerilem eſſe, vt eam erubeſcant, qui in regijs, aut ſolidioribus ſtudijs agunt. Cæterùm ſi & externus eſſem, & arbitrium huic libro fuiſſet patroni adoptandi, quî te tamen præteriſſet, Excelſiſſime Princeps ? cuius inclyta adoleſcentia, vultu ac moribus ad omnem ſuauitatem exacta, habet neſcio quid commune cum Apolline, atque Muſis, quas quotidiano commercio dignaris, & vt arbitror inutiles non putas, quandoquidem illæ ſunt quæ Achillem & Heroas in æternitatem aſſeruere. Iam per Orbem omnium vox eſt, te à Maximo, & omnibus virtutibus cumulatiſſimo Rege, non in ſceptra tantùm ſua, ſed in indolem, ingenium, mores, editum eſſe. Quis eius iuuentutem meminit, qui tuos annos ac ſpiritus tanquam iteratam illius adoleſcentiam non adoret ? id

eſt, quis iam in Celſitudine tuâ aut deſiderare aliquid poſſit, aut omnia à maturioribus tuis annis non expectet? Lenitas, ſimulque vigor ingenij, & in oculis temperata bonitate maieſtas, & quicquid in regio animo vel adulatores fingunt, vel probi exoptant, adeò tuæ indolis, tuique impetus ſunt, vt hoc vnum poſſis optare, quantus es, tantum te eſſe credi: Ad eam rem nihil aptius Muſis, quæ tuas dotes non augebunt quidem apud poſteros, ſed integras & ſpirantes venientibus ſeculis oſtendent. Interim dum illæ tanti operis Poëtam moliuntur, ego agreſtes meos calamos ſumere auſus ſum, non nunc primùm in veſtrâ familiâ auditos, veſtræue manſuetudini acceptos. Nouem anni ſunt, ex quo Auunculo tuo Sereniſſimo Daniæ Regi Poëmata aliquot tradidi, quas ſyluas appellaui. Sed ætas, & ocium, maiorque in viro publicæ famæ cura, in ijs complurima damnauit; adeò vt quæ inde huc tranſtuli (nam haud pauca omnino ſublata ſunt) variâ emendatione mutata, non tertiam carminum & Poëmatum partem faciant, quæ iſtis libellis exhibeo. Iam etiam Opuſculum ita diuiſi, vt liberioris ſpiritus poëmata priorem librum conſtituant: quæ teneriori-

ribus

ribus versibus scripta sunt, aut magis ad Epigrammatis angustias spectant, in alterum collocentur. Si hos libellos condidissem propitijs Musis, sperarem tibi per illos commendari. Nunc rudia atque aspera carmina mitigari apud te ob eam deuotionem peto (Optime Princeps) quâ ardentissimâ, & illa & me cum illis tuæ Celsitudini totum consecro. Certè vt cætera respuas, at quæ in sacratissimi tui Patris honorem passim totis his libellis sparsa sunt, non poteris auersari; ac ne hæc quidem ipsa (Illustrissime Princeps) quæ de Tua Celsitudine sic cecini.

Fama per attonitas volitans circunsona gentes,
O meritos dignata viros, semperq; parentum
Miratrix, sed sueta dies contemnere nostros;
Huc tandem cuncta ora refer; maiora videbis;
Dignaq; quæ totas memores sublata per auras.
Cernis Iacobo placidos gaudere Britannos?
Cernis vt egregij faciat spem Carolus æui?
Non prius indulsit tantùm Natura beatis
Gentibus, atque vno spondens felicia cursu
Sæcula, perpetuis longè dedit omina fati.
Maior erat terris, maior Trinythius astris,

Impar

Impar gnatus erat. Quæ magnum Theſea proles,
Æmathiumue ducem, rapidumue æquauit Achillem?
Alternis dant fata viros. Sed noſtra litauit
Inſula cœlicolis: felix erit illa per ævum
Regibus, & nunquam marceſcere ſceptra videbit
Degeneri maculata manu. Iam regna Britannûm
Iacobo dederant Parcæ, ſceptroq; ſub vno
Albion omnis erat, tepidos quà vergit ad Auſtros,
Quaq; Caledonijs Boream petit ardua ſyluis:
Cùm Genius, cui cura ſoli, generiſque Britanni,
Lætus adit Parcas, atque hæc in verba profatur.
Numina quæ regitis terras, nec caſibus eſſe
Ius ſimilis, quorum placitis aſſurgit in altum,
Et ponit gens quæque caput; quo mitia thure,
Queis merui votis quæ nunc mihi fata tuliſtis?
En mea confuſo geminæ nunc limite gentis,
Vna erit, & priſcos iam neſciet Inſula motus.
Iam non bellu palàm, tacitis non iurgia bellis:
Sed minus eſt mentes, diuulſaque membra coire,
Quàm tantum ſubijſſe caput. Quem ſecula priſca
Iam tum carminibus, vatumq; examine notum,
Ah quondam petiere ſibi, quemque æmula nobis
Numina, ſæpe ſuis Regem optauere colonis,
Hos mihi Iacobum blandæ ſeruaſtis in annos.
Hunc quoque, ſi veſtrum cunctis placabile terris

Numen

Numen ad auratos reuocaret ſecula mores,
Hunc quoque Sol Regem naſcens, & ab æthere prono
Heſperias cùm tangit aquas, hunc cerneret vnum,
Cui data iura virûm, & ſancti cuſtodia ferri.
Nam cui tantus honos? quem ſic decuere potenti
Sceptra manu? cui par magnæ ſolertia menti?
Par ſummis par ille dijs, ſi tempora vitæ
Æqua forent; ſed & hunc auido tranſmittet Olympo
Veſtra colus, cùm feſſus erit tot ſecula noſſe,
Tot numerare dies, Phœnicaque ſæperenaſci
Viderit, & plures Tithono exegerit annos.
Tunc petet ille polum, ſtirpemque in ſceptra relinquet.
En creſcunt, viuantque precor, pulcherrima proles,
Gnata deas vincens, gemini duo ſydera nati.
Hos, precor, hos ſanctæ nobis ſeruate Sorores.
Cur tamen ex illis Genitrix quem cara ſupremum
Edidit (ô deſint pondusque omenque timori.)
Cur tener heu paruos ægreſcit Carolus artus?
Heu tener! ille quidem vultu quem candida Naïs
Optet, & occultis fallens Amor improbus alis;
Sed dubius fati, vitæque in limine pendet.
Hæc Genius; quem Parca tuens, iam mitior ore
Incipit, & fauſtâ deducens licia dextrâ,
Grata tua eſt, inquit, pietas, qui munere noſtro
Lætus ades; nec te fruſtra veniſſe quereris:

Namq; tibi arcanas magnarum pandere rerum
Ipsa vices, nostrique volo penetralia fati;
Ille quidem cui sceptra damus, sed pectora virtus
Fortunâ maiora suâ, qui mitia vobis
Præstat Iacobus damnatis ocia bellis,
Intemerata feret longæuæ tempora vitæ
Felix, atque animo cunctos prægressus auorum.
Illam etiam haud animo Superis, vultuq; minorem,
Quam tantis hilaris iunxit Saturnia tædis,
Candida fata manent. Cernet Regina nepotes,
Exemplumq; ingens, moresq; animosq; docebit,
Virtutum monitrix, seseque relinquet in illis.
At prolem diuersus honos, diuersaq; fata
Expectant; tu ne causas ne quærere perstа.
Sic series æterna manet, sic diximus olim,
Cùm rudis esset adhuc tellus, Diuumq; hominumq;
Cœpimus immotæ secura euoluere pensa.
Ergo pharetratæ mox Virgo æquanda Dianæ,
Progenies Regum, quæ nunc puerilibus annis
Lustrat Eliza tuas (Tamesi lætissime) ripas,
Crescet; & ô quanto mirantes vertice Nymphas
Ipsa reget maior! Certamina ponite, Diuæ,
Præmia quæ vestrûm primæ ferat aurea formæ.
Hanc quoque si Phrygiâ volucer Cyllenius Idâ
Adderet Idaliæ Veneri, flauæque Mineruæ,

Sceptri-

Sceptrigeraque Deæ, Cytheream ſperneret audax
Paſtor, & innocuæ munus donaret Elizæ.
Nunc attolle caput, bifido nunc, Rhene, meatu
Plenus eas, vndiſq; ſeca maioribus agros.
Cedet Eliza tibi; tædas experta iugales
Te colet, & magnam partu dabit inclyta prolem.
Ille autem paruis quem ſurgere cernis ab annis
In vultus animoſque viri, cui prima iuuentæ
Limina maturis implet mens ardua curis;
Ille tuis cultus votis, ingenſque ſuorum
Nunc Henricus honos, heu mox te flore caduco
Deſtituet. Quid fruſtra oculos, & hiantia luctu
Ora tenes amens? Ne nos ne flectere tenta;
Nec poteris; duro leges adamante reciſas
Fiximus; has nulli Superûm violare poteſtas.
Non illum teneras lanugine cingere malas
Aſpicies, nec te alme thoris Hymenæe vocabit.
Nos tamen & magnis raptos penſabimus annos
Dotibus. haud illo quiſquam vel flectere frena,
Vel melior ſciſſo vibrare haſtilia cœlo.
Iam mens digna coli, longæque in pectore curæ;
Henricum iam cuncta trement, iam cuncta loquentur,
Albion & tanto felix dicetur alumno,
Cùm ſubitò mea penſa cadent. Iam cerno gementes,
Cerno procul Reges, & triſti funera pompâ.

Cùm te currus aget nigro feralis amictu
In tumulos, Princeps; tardeq; hunc voluere iussi
Quadrupedes axem, ah lachrymis vestigia tingent.
Nempe alio celsus curru, nec in agmine pullo
Sperabas miserande vehi; lætusque triumphis,
Et plausus audire palam, vultusque relatos
Huc illuc cupidi partiri in lumina vulgi
Dignus eras, Princeps; si non arcana vetarent,
Quæ nouere dij Quos sum factura dolores
Vix oculis vix sicca loquor. Sic occidet ille,
Non quater exacto Pisæi tempore lustri.
Qualia vere nouo latis humentia campis
Germina, quæ primæ nimium sub margine brumæ,
Festinos apices, & florea culmina tollunt;
Mox vbi pira dies sub adulti robore Solis
Emicat, & longo cœlum succenditur æstu,
Fessa cadunt, heu non tantæ patientia flammæ!
Sed lachrymis ô parce tuis; diductaq; fletu
Pectora, iam satis hilaris melioribus imple.
Læta canam; tu cùm nostris mox tempora dictis
Attulerint matura fidem, solemnia sæpe
Dona feres templis, & numina nostra vocabis.
Laurus io dextrâ, lauri felicia frontem
Serta tegant, diuesq; oleæ circum ambiat arbor.
Nil nimium gaudere potes. Non amplius astris

Eminet,

Eminet, & paruos delet Sol aureus ignes,
Quàm tua iam Terras ingentibus Albion actis
Vincet, & erectis vmbrabit celsa trophæis.
Tantus erit, talesq; feret tibi Carolus annos,
Cui tu nunc ignare times. Huic aurea nemus
Stamina; cerne colos plenas; non ense recidi,
Non poterunt flammis; soluet vix vlla senectus.
Aspicis haud forti nitentem assurgere gressu,
Pallentemq; genas? Causas edisce latentes.
Numina quæ Stygias regnant inuisa per vmbras,
Et Rabies, pallensque Nefas, & liuidus Horror,
Et Diræ, & Mortis non vnquam explebile pectus,
Vesanas iunxere manus, atque inuida Carlo
Tela parant frustra; spemq; illam exscindere terris.
Henricum, cui vita breuis, minus illa furentum
Agmina terribili certant fregisse duello.
Istum animis odijsq; petunt; sed numine nostro
Fata inuicta manent. Viuet, referetque paterna
Ora puer. Sic nempe metum cunabula quondam
Inualidi fecere Patris, quem sceptra tenentem
Nunc colis, atq; omnes auxerunt viribus anni.
Nos paribus fatis eadem in vestigia gnatum
Ducemus: surgent vires crescentibus annis;
Et grauius nutabit apex, nodique lacertis
Accedent; frontique (hæc nunc vix tuta sereno)

Robur, & implacidi veniet patientia cœli.
Præcipuè patrias addemus pectore curas.
Sic ingens, sic fortis erit, viq́ inscia flecti
Corda geret, facilis precibus mansuescere victor.
Idem animus, studijs idem modus; omnia credas
Esse pares: ætas faciet discrimina tantùm,
Purpuraque, inq́ Patrem proni reuerentia Nati.
Haud secus Assyrij supremo in cardine mundi,
Quà ventique, auræq́ silent, nec nubibus atrum
Torquet hyems cœlum, sæuitq́ in murmure fulmen;
Surgit ad exerti flagrantia lumina Solis
Aethereus Phœnix, fœcundaq́ funera poscens,
Se parit igne suo; Iam qui pater æthera carpsit,
Gnatus adest, libratq́ nouas non inscius alas.
Sic quoq́ sic cœlo quàm tunc præstabit Eoo
Albion! haud illic geminum Phœnica videri
Fata sinunt, vnamq́ nouant sua busta volucrem.
Ista duos simul alma feret, longaq́ videbit
Luce frui, & nullo mercari funere vitam.
Tunc oculos, tunc ora feret, non sydere Princeps
Deteriora tuus, famamq́ implebit auitam.
Cedat atrox liuor. Tantæ quis pignoramentis
Ah odisse queat? blando trahet omnia nutu
Mitis, & effusâ redimet sibi pectora gazâ.
Ille etiam ingenti Cyrrhææ numina ripæ

Placabit

Placabit cultu. quoties Parnaßida laurum
Carpere iure queat, tortamque imponere fronti?
Et faceret. ſed tota teget tunc tempora maior
Laurea, & hos vltrò ſic diſſimulabit honores.
Iam pedes enſe minax, flexis eques acer habenis
Stabit, & anguſtos vectorem coget in orbes.
Lenta nec erranti curuabit cornua telo.
Finge animo quodcunque voles. maiora paramus
Quàm voto cepiſſe queas. Vix prima nitentes
Veſtiet vmbra genas, toto cùm protinus Orbe
Iam Nymphis certamen erit; quæ digna decoro
Nubere, quam tanti maneat fortuna mariti.
Poſtquàm ſponte deum, thalamis animoq; recepta
Hæc fuerit quam fata dabunt, tunc ille Nepotes
In gremio deponet Aui, regnique, ſuique
Pignora. Semper amor patriæ noua ferre merenti
Gaudia, ſemper amor dignos coluiſſe parentes.
Viuite concordes, & quam vix purpura nouit
O ſeruate fidem. Sceptris ingentibus omen
Addimus. Haud timidæ noceant conuicia linguæ,
Haud ſceleris periura lues. Sint omnia veſtri
Plena metus, maiorq; metu reuerentia ſurgat.
Hoc erit, hoc longo pridem iurauimus æuo.

Deſierat ſic Parca loqui, Geniuſque referre
Quas decuit grates. Tunc ille reuoluere ſortes

Amplectiq;

Amplectiq; datas. Tunc lætiùs extulit ora,
Et totum effusis impleuit floribus annum.

AD POTENTISSIMVM ET AVGVSTISSIMVM BRITANNIARVM Monarcham, *Iacobum Primum.*

Kalendæ Ianuariæ.

TErrarum pelagiq́; potens, ô digna fauentum
Cura Deûm, ô ſecli Princeps melioris origo,
Mũdi primus apex, et diuis proxima ceruix;
Pone precor radios: Phœboq́; aſſueta minori
Numina, da noſtras tibi poſſe accedere Muſas.
Non ignota canent; ſed quæ his tibi viſa tenebris,
Quæq́; mihi, cùm iam ſupremum clauderet annum
Luna vigil; Tu ne noctis ſecreta beatæ
Vulgari argueris. Iamiam mihi maxima fandi
Libertas; dum capta ferox diducit Apollo
Pectora, & edomitæ cogit non parcere linguæ.
Iam nouus emenſos curſus, ſolitaſq́; parabat
Phœbus inire vias, mundo cùm munera Ianus
Diſſipat, & feſtas toto videt ore Kalendas.

Ecce autem insomnem thalamis, pigroque cubili,
Versabat me cura ferox, quæ, Maxime Regum,
Digna tuis possem donaria figere templis:
An nudam infelix, nudam ab portendere dextram,
Ah possem, & largi iam nil meminisse diei?
Cùm subitò me Phœbus init, diductaq; pandit
Lumina. Fas vati vultus vidisse Deorum.
Tunc etiam nobis, tunc visa Britannia magnos
Moliri veneranda gradus; Nec noscere longùm
Nempe Deam, cultuq; suos testatur honores.
Stat fronti gentile bonum, vix peior Eoo
Gemma mari, et positas distinguens Laurea gẽmas.
Gramineæ per terga comæ, virideſq; lacerti,
Armataque manus; dextram Neptunia cuspis
Degranat, & preßâ firmat vestigia terrâ.
Palla humeris, dignúsque Deâ radiatur amictus.
Illic & veterum facies antiqua parentum,
Illic & varios signat sua pompa triumphos;
Seu Celtas iniere domos, seu gentis Iberæ
Littora, seu medias tinxere cruoribus undas;
Hoc tum Diua ferox sanctum velamine corpus
Induerat, tantisque memor gaudebat alumnis.
Aurea præcipitem nectebat fibula vestem,
Aurea pendebant lucente monilia collo.
Qualis odoratos apices, & florea torquens

Brachia

Brachia ab Ideis comiux Berecynthia templis
It magno placitura viro : subridet eunti
Latus Hymen, speratq; Deos Natura recentes.
Illa domum, & magni quærit fastigia tecti,
Regalesq; thoros, queis iam sub nocte silenti
Membra dabas. Thalamum Musæ, primasq; sopori
Sæpe negans tenebras tuus illustrabat Apollo.
Vt venit, inq; tuos effusa Britannia vultus
Te gnatumq; patremq; vocat, tu colla genasq;
Diripere, atque auidos multùm cõmittere vultus.
Illa autem ; Salue ô nostri lux optima Mundi,
O læto plus Sole nitens, cui crastina pandet
Lux iterum obliqui repetita exordia cursus.
Tempus, iõ, nunc tempus adest, quo munera nobis
Di Superi, tuq; Alme dabis. Iam Gallia diues
Magnanimis sublimis equis, & pube feroci,
Et pedes ensiferas quæ iactat Iberia turmas,
Nec propè fœmineo fortis Germania vultu,
Conueniunt, optantq; nouis huc ecce Kalendis
Huc thalamos intrare tuos, mox flectere pulchris
Vocibus, atque mihi primum subducere donum.
Des pacem ô requiemq; petent, tu sydere leni
Aspicias terras ; tumido des vincula Marti,
Tu Pontum bellare vetes, terrisque fretisque
Mitis, & humanis iubeas bonus ocia rebus.

Arma promas, maliſq; coli; nouo omnia ducas,
Stes medius cunctis, æquatáq; pondera libres.
Hæc tua iactabunt externa ad limina Nymphæ;
Sed mihi primus honos, primi mihi gloria deni
Debetur; ſcis nempe, Pater; ſic munera Cretæ
Prima ſui, ſic prima ſui fert Delos alumni.
O mihi quem dudum per longi exordia fati,
Et ſortes vatum ambiguas, Regemq; Patremq;
Promiſere dij, ſat ſit ingentia nobis
Dona feres, ſi tu pridem quæ magna dediſti
Continues longùm, & tecum tua munera viuant.
Nam mihi quæ tandem, nimij licet improba voti,
Plura velim, vel plura meis, quos Pontus adorat
Auſpicijs, ô magne, tuis, & Numine tanto
Securis timidæ gaudent aſſurgere terræ?
His ſeu vicinâ pallentia littora nocte,
Seu placet Arctoas Hyemes, aut ſole recenti
Mygdoniam ſpectare diem, patet hoſpita tellus,
Vnda patet, populiſq; nefas læſiſſe Britannum.
Nomen amant, nomenq; timent. Hac ſede reuelli
Poſſe velim, tantumq; decus vidiſſe meorum.
Quod tamen ô video quantum eſt? vt fata beato
Indulſere ſolo? quoties per pinguia culta
Hæret arans, tardoſq; boues, ſtimuloſq; fatigat
Terra tenax? Nulla arua vacant, nulla auia, nulli

Triſte

Triſte ſilent montes. Iam non aut India felix,
Aut magis auriferâ diteſcit Lydia venâ,
Quàm noſtras flauere domos, externaque cerno
Regna metalliferis in nos deſcendere riuis.
Tum longæua quies, inconcuſſiſque per ævum
Diuitijs pax alma fauet; nec gnara tumultus
Vxor, ab externo redeuntem Marte maritum
Quid ſint bella rogat. Spiſſis opulenta coloni
Raſtra mouent, macris fumantur ouilia campis,
Molliáque aſſurgunt criſpato vellera tergo.
Aſt animos ſi fortè iuuat, ſi corda meorum
Metiri, quid fata mihi ſuperique volentes
Nunc vltra tribuiſſe queant? Hæc ſerior ætas
Conſilijs apta eſt, hæc magnis cruda triumphis,
Hinc maiora manent iam lætam ſecula prolem.
Sic vbi ſurgentem latè diſtinxit equorum
Non ſimplex Natura gregem, primúſque iumentis
Impetus, hic fortes docilis cœpiſſe lupatos,
Ille tubas, ſonitúmque pati, ſubuertere campum
Alter, ad Iſthmiacas hic promptior ire coronas.
Eloquar edomitos fluctus, magnóque tridente
Cæruleum ceſſiſſe Patrem; néque omnibus eſſe
Numen aquis? quàm ſæpe meo ſine numine venti
Nil auſi ſæuire, ſilent; quàm fortibus alis
Expectant quas ferre vices, quâ verrere cœlum

Ipſa velim, iuſſóque regant ſpiramina curſu?
Quid iuuat Eoas toties numerare charinas,
Perſidáque, & Danao ſpatioſam in marmore claſſem?
Nunc mihi plura licent ; nunc cùm ſubtexere velis
Alta paro, pereunt ſpatioſi iugera Ponti,
Nec cœlum Neptune vides. Vix puppibus æquor
Sufficit, & totos conſumunt carbaſa ventos.
Iamq; nouos fines, ratibus iam littora iungi,
Iam pontem Natura timet. Si dicere fas eſt,
Et laudes fers Magne tuas, tibi cuncta fatemur
Deberi, fatiſq; tuis, & fata regenti
Ingenio. Das, Alme, mihi, quòd pace verendâ
Incolumis, quòd non externis ignibus arſi,
Quòd pelagi princeps, quòd formidabilis hoſti,
Si quis erit, quod cuncta fauent, bominéſque, dijq;,
Aſtráque, & Arctoas melius Sol temperat oras.
Nunc age, Magne Parens, & quæ iam tanta dediſti
Dona mihi, queis me latè creuiſſe potentem
Fata ſtupent, ſuperíque, & territus inuidet Orbis,
Eſſe æterna velis. Hoc primo in limine Iani
Poſceris, hæc ſolùm tua dona Britannia quærit.
Mox te aliæ facilem, ſeu quas face pulcher Eoa,
Seu quas extremis moriens Sol aſpicit undis,
Fas habeant terræ. Sic te illæ parcere poſſe,
Et ſæuire ſciant ; timeántque colantq; potentem.

Vnde

Vnde ſuo largus diſpenſat Iupiter Orbi
Frugiferos imbres, & amici lumina Solis,
Hac quoque ſede tonat. Sed tu mihi munera prima
Nil vultu terrente feras. Satis omina ſanxi:
Annuis; eſtq; tui propior tibi cura Britanni.
Finierat, manibúſque datis venerabile corpus
Sternit humi, et magnum ſub Principe Numen adorat.
Ecce ſub hæc longo venientes ordine Nymphæ
Irrupere fores, thalamíque in limine primo
Intendunt clamore manus. Stat Iberia fuſcas
Pulchra genas, & pulchra manus, incertáque multis
Cultibus, & mutans etiamtum Gallia veſtem.
Mox aliæ coiere Deæ. Germania longas
Excuſat poſtrema moras. Te munera cunctæ,
Te lenem placidúmque rogant. Mihi murmure tanto
Rupta quies; Stratum attonitus, ſtratum omne pererro.
Vtq; animo mentémque Deûm, noctíſque beatæ
Accepi monitus; iuuat ô iuuat augure ſomno,
Iſta ſequi, dixi, magnarum exempla Dearum.
Quippe ſub hæc Mundus reducis primordia Phœbi
Omnis ab ingenti petat omnis munera Rege;
Solus ego donare velim? quin exuo mentem
Hanc magis, atq; hilari poſco quoque munera luce.
O decus, ô ingens animoſæ gloria terræ,
O Patriæ lux alma tuæ, cui ſtamine longo

Fata

Fata dies & ſceptra ferunt, cui prodiga doni
Sors fauet, atque alios promittit Iupiter Orbes;
En noua decurſos reparant iam ſydera menſes:
Tu noua da noſtræ ſuccedant gaudia menti.
Da molles aditus. Da magnam tangere dextram,
Et genua amplecti, & veſtigia verrere vultu;
Et quibus immeritum voluiſti attollere donis,
Adde aliquid. Nempe iſta tibi, nempe, Inclyte, vota
Haud ingrata reor. Non qui per thurea ſacra
Sollicitat Superos, aut lecti ſanguine tauri,
Plus cœlo placuiſſe poteſt, quàm ſi quis inanes
Tendit in aſtra manus, & nudâ voce fatetur
Maioreſque Deos, & egentem Numinis Orbem.

AD

AD SERENISSIMVM Daniæ Regem; *Christianum* IV.

Cùm in Angliam appuliſſet.

TErne leues fluctus, Cygnorumq; agmina ripis
Tota cie; iam ſerta viris, iam ſerta parentur
Puppibus, & pictis vibrent vexilla carinis;
Feſtus iö terriſque dies, vndiſque Britannis,
O Tameſi, noſtroq; venit lux aurea mundo.
Aſpicis vt domita nubes, vt purius æther
Luceat, & tepidi melior clementia cœli?
Aſpicis Arctoi longè diademata regni
Nunc vndis radiare tuis; & mille carinas,
Mille per anguſtos nunc feruere Numina fluctus?
Tale nihil ceruice gerit, qui tecta Tonantis
Cumq; ſuis fert Aſtra Dijs; tu ſancta decorus
Pondera, tu læti felicia munera fati
Sume lubens; tantùm, nimio dignatus honore,
Ne tumeas; tutaq; rates nunc mitia ſcindant
Cærula, nunc longas iungant examine ripas.

Tu quoq́ purpureo quo non ex agmine quiſquam
Maiori fert ſceptra manu, quo Principe gaudet
Cimber, & Auſoniæ populator Vandalus oræ;
Cerne deos felix, & quam facis ipſe beato
Lætitiam pompamq́ ſolo; cerne omina tanta,
Et fruere: haud vnquam paribus ratis ardua fatis
Se tulit, aut tantùm ſtudijs adiuta deorum.
Ipſa polo Pietas (quanquam rariſſima terris
Inſidet, atque homines odit contempta relictos)
Deſiluit, pelago Cimbras innare carinas
Vt vidit, claſſemq́ tuam veneranda petiuit;
Qualis adhuc læto celebrabat ſecula vultu
Aurea, nec læſo deformes Numine terras.
Ipſa miniſtrauit velis, puppemq́ recuruam,
Diſſimulata deam, melioribus impulit auris.
Interea Phorciq́ cohors, Glauciq́ biformis,
Mirantur, molemq́ ratis, cultuſq́, viroſq́,
Et Pietas quòd puppe ſedens per marmora latè
Curreret, atque viris ſtaret permixta virago.
O quoties naueſq́ tuas circunſtetit agmen
Nereidum, cauſamq́ viæ, nomenq́ rogauit!
Cuncta docet Pietas, velletq́ hæc ſcire iacentes
Latè omni ſub Sole domos: Non bella, nec ignes,
Hæc, inquit, bona claſſis agit. Spectate cateruas,
Armataſq́ manus; Paciq́, mihiq́, miniſtrat

Iſta

Iſta cohors. Rex ille ſui, Rex ille, Paterq́ue
Cimbrorum, hàs torquet fraterna ad littora puppes.
Cauſa oge ſola vię. Charæ ſpectare Sororis
Ora cupit, Fratriſq́; iubar, paruoſq́; Nepotes;
Vnanimeſq́; ſimul ſociare in fœdera gentes;
Cimber vt Albionis ſit iam non exterus oris;
Inq́; ſuis flauos numeret dilecta Britannos
Cimbria, & ingentis pereant diſcrimina Ponti.
Hoc melius quàm ſi tumidâ per cærula bellum
Mole ferat, queratq́; feros in Marte triumphos.
Sic Pietas; laudeſq́; tuas tot vocibus vrget
Sedula, quot paruas cœlo crebreſcere flammas,
Surgere quot pandos cernit per cærula fluctus.
Attendunt, creduntq́; Deæ; Tunc oſcula puppi
Ferre iuuat, letiſq́; ratem luſtrare choreis.
Iam conſanguineæ claſſis ſucceſſerat oræ;
Iam Tameſis tibi vector erat, tantóque ſuperbus
Ponderę, vicinos pulſabat fortius agros;
Ecce tibi multo deductus remige Princeps,
Cauſa tuæ, preciúmque vię, qui ſancta Britannis
Iura ferens, verâ ſurrexit ad æthera famâ,
Aduentat: ſtrepuere tubæ, placidóque tumultu
Rauca per attonitas ſonuerunt tympana ripas.
Ipſe coronatæ ſupremo in margine nauis
Stabas, & dulci tendebas brachia motu.

Ille autem totos auidis complexibus artus
Miſcuit, & charum porrexit ad oſcula Natum.
Tum Procerum confuſa manus, Cimbriq́, Britanniq́,
Amplexu miſcent animas. Hinc inde ſatelles,
Et ferri ſecura ſeges. per tela quieta,
Atque inter medias volitat pax aurea turmas.
Mox patriam noſtro mutaſti remige puppem,
O Princeps. Quæ tum latè ſpectacula Mundus,
Quot vidit miranda dies? Concordia Regum
Tuta fide, iunctæq́ manus, ſociumq́ colendi
Ambitioſus amor. Quæ tum quæ lumina vulgi?
Qui plauſus? plenis quæ ſtabant agmina ripis?
Ripa anguſta viris, ratibuſq́ anguſtior amnis
Defuit, & cœlum votis, & plauſibus aër.
Sic vbi de Phrygijs Cybele turrita ruinis
Auſonios dignata lares, Tyberina ſecabat
Flumina, iam Latij cernens pia culmina regni,
Roma ſuis effuſa iugis, Roma omnis in illis
Conſtitit, & vidit venientia numina ripis;
Et votis plauſuq́ deos, ac fronde recenti,
Tota coronato celebrabat vertice plebes,
Iam miſtis diffuſa iocis, iam longa retexens
Secula; & Iliacos memorabat læta parentes.
Nec magis hi feſto duxere ad celſa paratu
Templa Deam, quàm vos cupidæ cinxere corona

O Reges, vos dum vnda vehit, vel prima recepto
Ripa per inſtratos ducit formoſa tapetas.
Donec inaſpectum populis penetrale ſubiſtis,
Secretóſque lares, quà ſe alta palatia ſolis
Regibus, & primis pandunt opulenta miniſtris.
Tunc votis tunc tecta fremunt, tunc Regia plauſu
Læta ſonat, feſtúſque dies vrbéſque colonóſque
Exercet; nexis vrgent ſua rura choreis,
Aut vix ſublatis reparant conuiuia menſis.
Cumque dijs Regéſque canunt, Regéſque verentur,
Æternóſque volunt. Quæ iam dare gaudia Diui,
Aut tu plura queas? Tantùm ne tempora curſu
Præcipitata cadant queis has dignabere terras.
Seu tibi mens totos hîc Phœbi cernere curſus,
Sit piger ô Phœbus; ſiue hîc conſiſtere menſem,
Tardus eat menſis, longumq; in ſecula duret.

AD ILLVSTRISSIMVM Walliæ Principem, HENRICVM.

Delicie Superûm, longi poſt tempora fati
Optantes aucture deos, cui ſanguis vtrinque
Regia ab innumeris connectit nomina faſtis,

O tener, & magnis ſi ſunt natalia diuis,
Penè puer, primiſque viro iam maior in annis;
I, ſanctos attolle focos; i, thure Sabæo
Fac Superis: nullo ceſſes in vota paratu.
O largos tibi nempe deos, & plura merentes,
Quàm donaſſe queas! Nec te vel murice læto
Exceptum, cùm prima tibi lux panderet Orbem,
Hic memorem, aut illos vultumq́, animumq́, dediſſe
Fortunæ tibi, magne, parem. Plus omnibus illis
Te tanto Genitore ſatum. Maiora tuliſſe
Doná tibi haud magni potuit clementia cœli.
Is tibi, Chare Puer, numenq́, inſigne, decúſque,
Is tibi Phœbus erit. Melior nec ſydera Phœbus
Temperat, Arctoas Genitor quàm torquet habenas.
Tu terris Optate Puer, iam ferre beata
Lumina, iam primo radijs aſſueſce ſub æuo.
Diſce diu vultus in imagine figere tantâ.
Hic priſcos agnoſce Duces, venturaq́, qualem
Promittunt te ſecla ſibi, qualiſque nepotes
Effinxiſſe velis. Non debuit vlla Parenti
Te proles maiora ſuo. te limine vitæ
Suſtulit, & paruos erexit ad oſcula vultus.
Nec ſceptris aptare manus, animumq́, capacem
Fingere, nec pulchros ceſſauit comere mores.
O Princeps, non ille quidem ſuperabile nomen;

Sed

Sed cuperet vinci, teque in certamina laudis
Æmulus ipſe Parens, nimioſque inuitat honores.
Tu quoq; quàm vigiles agitans ſub pectore curas,
Ne pereant præcepta caues? non ſemina condi
Tanta ſolo meliore queant. Iam reddita cœlo
Ecce virent, iam læta diu faſtigia tollunt.
Quis ſtudium, moreſque tuos, quis ſingula ritè
Expediat? nunc fræna ferox, duróque lupatos
Ære quatis, nunc tela manu breuiora coruſcas,
Nunc pia cum doctis ſocias commercia Muſis.
Mox vbi laſſatam ludo diffundere mentem,
Et ſtudijs placet eſſe modum; quis crederet annis?
Sic puer es, magni quondam vt cunabula Martis
Vidit in Odryſijs mater Saturnia ſyluis;
Vt referunt creuiſſe Iouem, vel cuius in ore,
Tunc quoque cùm fieret, ſtabant oracula Phœbum.
Talis ades, ſic ora decens mortalia ſupra
Aſſurgis, vultuque potes tot reddere diuos.
Et ſi purpureas humeris criſpaueris alas,
Cautus Amor; ſi templa coles, ſis lætus Apollo;
Si nemus, ipſa Paphi pulchrum Dea credat Adonim.
Et nunc quod teneros Parnaſſo infigere greſſus
Approperas, perge Alme puer; fecere canenda,
Et cecinere dij; fidibúſque armiſque potentem
Æacidem Phrygij ſtupuit vetus incola campi.

Liber

Liber ab Ogygij Gangetica littora campis
Fregit, & Aurorae populos, Pontúmq; rubentem,
Victor habet, cui sacra tamen non vertice Nysae
Grata magis, quàm quae Cyrrhaeo victima templo
Ponitur, & socij surgunt altaria Musis.
Te quoque fama manet; nec pectus purpura velat
Pulchrior, aut sacro nitidae quae culmine frontis
Olim vincla geres, quàm de Permesside lymphâ
Hic quem nunc tibi quaeris honos. Natura potentes
Sponte facit, dignósque suo diademate virtus.
Viue diu, ô felix, ô tot veneranda deorum
Progenies, cui fama nouas iam concipit alas,
Lassarique timet, cui tela, ensésque, minásque,
Mars parat, & placidas mulcet pax aurea gentes.
Viue diu, magni cuius cunabula Reges
Iam celebrant, cultaeque parant sua carmina Musae.
Te Serésque Arabésque colant, te quicquid Eoâ
Luce videt, quicquid serus Sol aspicit vndis.
Atque vbi crescentes maior numeraueris annos
Te Nymphae, formose, colant; Te Delia supplex
Exoret, vel quae tunc Aegida ponere Pallas
Sponte volet, nimiúmque tibi mansuescere virgo.
Nec durus sis nempe deae. Des numina cœlo,
Progeniemq; nouam. Sed cùm lassata triumphis
Mens erit, & totos celabit laurea postes,

Serius

Serius in cœlum quàm te cupida astra vocabunt
Approperes felix; aut si mortalia tangunt
Vota deos, terras habeas, terrasque perennis
Cum Genitore colas, nunquamq; hæc sceptra relinquas.

PLANCTVS CORYDONIS AD PHOEBVM.

PAstor Apollinei Corydon in limine templi,
Sordidus imbre genas, & tristi pectus arena,
Hoc propè defectà lugebat arundine carmen.
Phœbe parens, ô cui ipse suas Deus aquoris vndas
Tradidit, ipse suos concessit Iupiter ignes;
Cur mihi, Phœbe parens, facies pulcherrima rerum,
Qua renouas campos, & das noua sæcula Mundo,
Cur radij placuere tui? cur pascua nostra
Deserui demens; & me spes vana fefellit?
Tunc mihi præsaga frustra dixere volucres;
Quò properas Corydon? cur regia tangit agrestem?
Cur fugis hos saltus, & concipis improbus aulam?
Talia dicebant, nec me mouere volucres,

Nec qui congemuit, liqui cùm paſcua taurus.
Sed veni, & geminâ cecini tibi lætus auenâ,
Forſitan & placui; certè tu vertice toto
Aſſenſus, noſtro dixiſti in limine perſta.
Perſto equidem; atque auſus tenui nunc ludere verſu,
Nunc etiam poſitis Cytharam tetigiſſe Cicutis,
Et tentare fides, fidibuſque retundere plectrum,
Ecce animum, & duros longâ ſpe fallo labores.
Tertia iam ſyluas velauit frondibus æſtas,
Et toties nudis redierunt frigora campis,
Ex quo triſtis, inops, ſancta hæc altaria circum,
Et te, Phœbe parens, & me per vota fatigo.
Sæpe mihi dixit patrij mens conſcia tecti,
Et mihi ſæpe ſenex in cortice ſcripſit Amyntas,
Reſpice oues, Corydon, ſatis ô ſatis irrita vota
Laſſauere Deos; Corydon tua reſpice tecta.
Quid facerem? poſſemne tuis diſcedere templis?
O dolor! ad patrias remearem inglorius oras?
Quicquid in has mecum vexi trans cærula ſedes,
Corrupit iam longa dies, ſaccumque, pedumque,
Et calathum, & ſparſos quæ fiſtula conuocat agnos.
Sic pudet heu rediſſe domum. Si cedere cogor
Hinc tamen, atque iterum pecori comes ire relicto;
Cedam equidem, & meritas effundet Muſa querelas,
Damnabitque Deos, & iniquæ ſtamina Parcæ.

Forſitan

Forſitan & noſtri linquet monimenta doloris,
Forſitan & noſtra credent noua ſæcula Muſa.
Quicquid erit, te Phœbe colam ; te fiſtula noſtra
Semper adoratum te gramine dicet in omni,
Dum fluuius ſalices, & habebit campus auenas,
Et lupus in ſyluis, & erunt in vallibus agna.
Nam mihi nomen erit, viuetque in ſæcula carmen.
Vidi ego, dum tremulis errabam paſtor in vmbris,
Et mea dilectam laudabant carmina Lydam,
Agreſtes ſtupuiſſe Deas ; tunc omnis arundo,
Omnis ager, noſtros referebant omnia verſus.
Vidi ego certantes, & erant tunc præmia cantus,
Et Chromin, & Nomaden ; noui quid poſſit Aceſta
Fiſtula, ſed noſtris rarus mihi certat in agris.
Quà tumidus nigrà Rhodanus circumtonat vndà,
Qua mutat Ligeris ſyrtes, & Sequana Mundum
Nutrit, & Eridanus, Tybriſq; in marmora currunt ;
Quicquid ijs latè paſtorum ludit in aruis
Tu compone mihi ; Vincet mea fiſtula multos.
Hæc mihi ſi Superi vitam, ſi tempora donant,
Immortalis erit. non hanc tuba Lydia vincet,
Non buxus Cybeles, non rauci tympana Bacchi.
Audiat Heſperiam quà porrigit vltima terram
Audaci Natura ſinu ; quà ſydera prima,
Phœbe pater, pulſas, cupidoque renaſceris Orbi.

Forsitan & nostram cupies seruasse Camœnam,
Cùm dicam gentes varias, atque extera rura,
Et falsa indignis vendam heu præconia Diuis.
Et mihi si durus (nam nulla hoc nesciet ætas)
Si mihi durus eris, dicent per sæcula gentes
Innumeræ; miser es, Corydon, & crimine fati,
Et Phœbi culpâ. Phœbus non omnia vidit.
Quid mihi quòd toto luces pulcherrimus Orbe,
Quid prodest medium quòd libras pondere Mundum,
Quodque regis Musas, tu Musis doctior ipse,
Si mihi nec luces, nec amas mea carmina Phœbe?
Parce Pater, parce ô cœlorum prima voluptas;
Iusta queror. Si me Phrygios meus error in agros
Egisset, si barbarici sub limine tecti
Tot mea pulsatas lassassent verba cicutas,
Forsitan ipse Midas, & duri barbarus oris
Laudassent versus; essent & præmia laudis.
Hei mihi si questus iam iam cùm videris istos,
Phœbe pater, dices, sunt hæc bona carmina, Pastor;
Hoc tantùm; & sterili pensabis carmina laude.
Sæpe mihi arridens, Corydon pete munera dicis.
Quid petat ab Corydon? Corydoni dilige munus
Ipse pater. nescit quæ poscat munera Pastor.
Sponte meâ sanctas pendebit carmen ad aras;
Sponte tuum nostræ resonabunt nomen auenæ;

Sponte

Sponte tuâ mihi dona feras. Non improba posco.
Thura Ioui ferimus; fœcundos Iupiter imbres.
Pro mulso segetes reddit frugum aurea Mater,
Nysæusque pater pro cæsâ vina capellâ.
Aut mea si grauis est tam paruo fistula sumptu,
Redde pedum, calathumque, & pastoralia signa
Quæ tuleram mecum, quæ longus deterit vsus;
Redde precor, Pater alme: per ô tua pignora quæso,
Delicias Diuûm, & venturi sydera Mundi.
Sic te tam superent, tàm post se Phœbe relinquant,
Quàm tu sceptrigeros vicisti Phœbe parentes.
Fuerat Corydon, sanctique in puluere templi
Sternebat miseros effuso vertice crines.
Audiit; equè suis Phœbus Pater annuit antris.

Corydonis Carmen Eucharisticon.

QVestus erat Corydon; morituraq; lumina soluens,
Oscula iam positis dederat suprema Cicutis,
Cùm pater arcano Phœbus respondit ab antro;
Parce queri, Corydon, non dices extera rura,
Nec falsa indignis vendes præconia Diuis.
Noster eris; nostramque senex cantabis ad aram.

Dixit, & auguſtam conceſsit ad oſcula dextram.
Tunc verò & vultus, & liuida lumina terſit
Auditus Corydon, tollenſque ad ſydera palmas,
Phœbe pater, dixit, quo non vel pulchrius æther
Numen habet, vel habent noſtræ fœcundius auræ,
Da veniam lachrymis, & vano pa[illegible] timori.
Nam mihi, linque greges Corydon, maiora dabuntur
Præmia, dicebas ; & te promittere vana
Phœbe nefas, ſanctóque nefas diffidere Phœbo.
Sed me tempus iners, inimicaque fata Camœnis,
Magnaque terrebat reliquorum culpa Deorum.
Nunc mihi ſpes lentæ, poſito nunc cura tumultu,
Securuſque timor, placet & dilata voluptas.
Iam neque ſylueſtres quæram ſub fontibus vmbras
Paſtori, pecorique, & in altæ deuia rupis
Deducam faciles ignota per arua capellas.
Nec patriæ reducem crudelis Muſa Lycotæ
Ridebit, digitoue malus monſtrabit Aceſtes.
Iam non paſtor erò ; non ſi Pan ipſe Cicutam
Promittat ; non ſi quærant mihi paſcua Nymphæ,
Inque lupos donent medicatas cantibus herbas.
Ite greges, longumque mihi mea cura valete ;
Quaque ſub ingenti vix lucent arbore Soles,
Huc illuc varius deducat carmina Paſtor ;
Ruſtica vel facili meditetur dona puellæ,

Aut

Aut volucrum nidos, aut plenis fraga caniſtris:
Vita quidem felix, & quam ſat poſſit amare,
Quiſquis nec Superos, Phœbi nec limina nouit.
At mihi nunc meliorque dies, & purius æther
Lucet, & optati propior ſtat linea cœli.
Iam mihi non calami, ſaliciſque è cortice lento
Fiſtula, quæque mouent agreſtes carmina Nymphas.
Sed plectrum, doctæque fides, Cytharæque, Lyræque
Nomen, & auratâ magnum teſtudine carmen.
Phœbe pater, lux prima Deum; quem ſydera preſſis
Ignibus, & poſitis venerantur cærula ventis,
Phœbe ſalus terræ, cœlorum gloria Phœbe,
Plectra quidem laudeſque ſuper, mortalia vincis
Carmina, teque poteſt tantùm tua dicere Delphos.
Te tamen audebit Corydon tuus ardua ſuprà
Ferre poli, factiſque tuis ornare camœnas.
Atque tuis raucum ſeu claſſibus ingemet æquor,
Seu duras acies, lethaliaque arma per Orbem
Miſcebis regale fremens; aut mitia victor
Iura dabis, vinceſque tuam fortiſſimus iram;
Quicquid ages, mea plectra canent; famaque perenni
Munera perſoluam, ſeu quæ iam Phœbe dediſti,
Seu quæ Phœbe dabis. Nulliſque hoc excidet annis.
Et tua me virtus, non inclyta munera, Phœbe,
His egere locis. Teſtor Cytharamque, Lyramque,

Quam

Quam mihi das, & quas liqui iam maior auenas.
Tu quoque Phœbæi custos sanctissime templi,
Seu te Thestoridem, seu Thiodomanta vocari
Præcipis, aut longè cernentem fata Melampum.
O decus, ô ingens, Phœbi ô dignissime cultor,
O tantùm Phœboque minor, Phœbique minister;
Tu mea non altos mittentia thura vapores
Commendare deo, tenuesque aduertere fumos
Dignatus, magni placasti numina Phœbi.
Accipe nunc grates, teque hoc ô sancte sacerdos,
Hoc audire iuuet. Non irrita dona tulisti.
Audiet hoc tellus, quamcunque liquentibus vndis
Littora vel pulsant, vel plenis flumina ripis.
Audiet hoc æther, nulloque tacebitur æuo,
Pastor erat Corydon, Pastoris vota Sacerdos
Detulit ad Phœbum, vatemq; hunc fecit Apollo.
Hæc Corydon; Phœbumq; simul, Phœbiq; ministrum
Supplicibus votis, & multo thure vocauit.
Nec mora, iam maior, facili iam Numine lætus,
Iam sua maiori fixit vestigia plantâ.

DAPHNE.

DAPHNE.

ARſerat in Daphne, quæ formoſiſſima rerum,
Threicius Corydon, dilectus Apolline Paſtor;
Ille quidem multùm veteri dignatus amore
Leuconoës Nymphæ; ſed ſic noua fata ferebant;
Sola placet, ſola eſt Corydoni candida Daphne.
Ergo illi virides de ceſpite condidit aras.
Thuraq; cum feſtis poſuit redolentia ſertis.
Sæpe nouæ meſſis primas adoleuit ariſtas,
Sæpe nouos fœtus pecorum; ſuper omnia cantus
Addidit, & tantos verſu celebrauit amores.
Spes quoque longa fuit. Daphnem tunc fortè regebant
Eximij Heroës, Diuûm genus. His ſua ſæpe
Vota tulit Corydon; ſæpe illi verba dedere,
Spemq; ſimul. Spes ô reliquis magis anxia curis!
Donec eheu triſtes vultu dixere ſeuero;
Vana petis Corydon; non eſt penetrabilis igne
Noſtra tuo. Corydon paſtor; Daphne vna dearum eſt.
Horruit auditu Corydon, atque obuia latè
Tunc fregit virgulta manu, ſeſeq; dolorem q;
Affatus, ſolis errauit toruus in agris;

Ac tandem miseræ positâ caligine mentis,
Sedit in aduersâ, dixitq́; hæc carmina, ripâ.
O mihi non dextro dilecta Cupidine Nympha,
Nympha decus syluæ, quis te in fastidia nostri
Egit, & incœptos crudelis rupit amores?
Anne quod heu prono veni ad tua limina vultu
Supplex, & foribus posui sæpe oscula nudis,
Hinc humilem rata nempe virum, virtutis egenæ
Supplicijs damnas, fastuq́; assurgis iniquo?
Falleris ô; me Leuconoë ditißima campi,
Me fouet, & blandis auget sua munera verbis.
Nunc mihi lacte nouo, pomis modò temperat æstum;
Sæpe tulit cyathos, dextraq́; rubentia fraga
Sæpe tulit, plenis quæ legerat ipsa canistris.
Ast vbi bruma niues canentibus increpat alis,
Extruit illa focos, & quas nos cœpimus ambo
Torret aues, duplicat nostram quoq; sedula vestem.
O quàm cara mihi, si tu non carior esses!
Sed ferus vrget amor. mallem quæ dona parauit
Hæc debere tibi. Vel si quoque parua darentur
Grande tamen donis pretium (scit quisquis amauit)
Donatrix faceres, & te mirarer in illis.
Inq́; vicem totâ ferrem tibi munera dextrâ.
Pastor ego? Pastor Phœbus fuit. et mea multis
Fama volat campis. Non ignorabilis hospes

(Pande

(Pande fores Daphne) nec iners tua tecta ſubibo.
Ipſe pedo poſſum quicquid potuere parentes,
Nunc dare ſigna gregi, nunc vulſas tollere glebas,
Et terrere lupos, & foſſas iungere ſaltu.
Di melius, quàm me poſt longi turbinis orbem
Decipiat iuſſas fundà lapis actus in oras.
Nec tibi iam tantùm placeas ô candida virgo;
Digna coli Daphne eſt, Corydon quoq; dignus amari.
Dicam equidem, vultuſq; meos, & cærula noui
Lumina, rarus erit formam tibi paſtor ad iſtam.
Quid tamẽ hæc ſurdas memorẽ male ſanus ad aures?
Stat tibi (proh Superi!) Corydonem perdere Daphne.
Ergo ferox, totieſq; meis repetita camœnis,
Spernis adorantem: nec me mea culpa, nec error,
Sed vilem fecere preces? Da ſurgere in iras,
Da verſus mihi Phœbe truces, da digna rependam.
Audiat & iuſtos vlterix Rhamnuſia queſtus.
Quid loquor infelix? vitæ (ô pulcherrima) noſtræ
Ius tibi fecit amor; ius eſt quodcunque libebit.
Nympha nihil peccas. Huius peccaſtis alumni
Eximij Heroës, diuum genus. Vnde ſeuerum
Fulmen iò? tanto cur me iam perditis ictu?
Quis mihi non veſtrùm lætis priùs omina verbis
Spemq; dedit, magnos timidè cum faſſus amores,
Hei mihi, dilectæ quæro ſeruire puellæ?

Quiſq; mihi ſpondebat opem ; Quam quiſq; dediſtis
Spem mihi, cur omnes (miſerum !) cur tollitis omnes ?
Aſt ego magna quidē, ſed non tamen improba, poſcens,
Vota rependebam. Colimus quoque Numina votis.
Quin loquor ? & verbis ſaltem ſic conſcia corda
Alleuo ? Non vllum vetat hæc ſolatia fatum.
Vota quidem ; at votis etiam maiora parabam.
Igneus Eoo qua ſe pater exerit axe,
Quaq; facem condit nocturnis feſſus in vndis,
Veſtrum fama tulit latè decus ; omnia laudes
Implerunt veſtræ ; cœli quoque ſydera pulſant.
Ille tamen perituros honos, æuoq; ſeneſcet,
Cùm vos rapti oculis, & erunt ſua regna futuris.
Sic alij micuere prius, quorum ardua virtus
Tandem paſſa ſitum eſt ; & nomina rara ſuperſint.
Solis vita manet quibus indulſere Cicutæ
Paſtorum inſignes, quales mihi tradit Apollo.
Dixerat hæc Corydon, ſubito cùm murmure cœli
Rupta dedit nubes lucentibus omina flammis.
Pura fuit mundi regio, qua ſurgere Phœbus
Sueuit, & à læuâ dextrum ſonuere volucres.
Ille ſalutauit præſentia numina Diuûm,
Ille oculos frontemq; manu deterſit, & ingens
Speq; ſimul vultuq; fuit ; poſitiſq; querelis,
Nympha mea ô, dixit, Nymphæq; Heroës alumni,
Parcite ;

Parcite ; vos fallax duros mihi fama ferebat:
Non eritis ; Rubuit cœli plaga fausta siniſtri,
Et iuſsit poſuiſſe metus : Mihi lactea Daphne
Cedet ; & ô duros poſthac ne fingite vultus ;
Veſter ero : credo Superis, cœloq; loquenti.
Voſque ego dum terras aër, cœlum ambiet auras,
Et fines terris, & erunt ſua littora ponto,
Semper honoratos, ſemper poſt Numina primos
Et Iouis & Daphnes, precibuſque & thure vocabo.
Hæc Corydon, Daphneſque ſibi ſpondebat amores;
Credulus anne nimis monſtrantibus omina diuis?

DAPHNIS.

TExerat horrentes furuâ caligine vultus
Sol Pater, & toto ſqualebant ſydera cœlo.
Tityrus, & Corydon, læuas imitantia buxos
Ora manu nixi, flebant te maxime Daphni,
Daphni decus campi ; diro quem vulnere raptum,
Non tantùm agricolæ, non gens paſtoria tantùm,
Sed flebant elementa palam, telluſque, poluſque ;

Et ſua concuſſæ vexabant brachia ſyluæ;
Triſtius & raucos voluebant æquora fluctus.
Illi inter lachrymas, abruptaque verba querelis,
Reddite, dicebant, nunc reddite, ſydera, Daphnim.
Tityr. *Viuimus? an nigro miſeri conceſſimus orco?*
Quod ſcelus? vnde iræ Superum? prohſæua Sororum
Penſa, nec in tantos quondam ingenioſa furores!
Aſpice; non idem campis color, omnia marcent
Gramina, nec gelidis Boreas afflauit ab oris.
Iam trepidæ pallent frondes, iam lurida meſſis
Tingitur, & nullum conſumpſit carmen ariſtas.
Arua ſibi deſunt; & nunc trahit omnia ſecum
Triſtis, & è luctu virtus cognoſcit alumnos.
Reddite nunc nobis, nunc reddite, ſydera Daphnim.
Coryd. *Tityre mitte pedum; pecoris non cura iuuandi;*
Non iam lucis amor, nulli poſt talia riſus.
Occidimus; paruoq; ſimul mors horrida ferro
Paſtoreſq; gregeſq; tulit. Iam Daphnide rapto
Marcet ager, mutuſq; procul per deuia terror
Sparſit inane pecus. facinus neſcite futuri;
Penè facit ſontes hæc tanta iniuria Diuos.
Reddite nunc nobis, nunc reddite, ſydera, Daphnim.
Tityr. *En modò lætus ager, nullo plus pondere gaudens,*
Quàm ſua cùm noſter premeret veſtigia Daphnis,
Daphnidis heu cæſi diro nunc vulnere ſparſus,
E non ſponte rubens; quo mœſta piacula fonte

Ponere,

Ponere, queis ſeſe poſſit luſtrare ſub vndis?
Eluite, ô Superi, fuſis miſerabile nimbis
Crimen; & in toto ſi deſunt nubila cœlo,
Reddite nunc, ſaltem, nunc reddite, ſydera, Daphnim.
Coryd. *O Diuæ ô celeres nemoralia numina Nimphæ,*
Sueta choris Daphnin admittere, ſueta petenti
Incautas monſtrare feras, & ducere tela,
Spargite nunc crines laceros, nunc rumpite vittas.
Nuſquam Daphnis adeſt, nuſquam lætabile carmen.
Heu blandæ periere genæ, læta ora, nec illo
Deterius lumen pulſis quo Lucifer aſtris
Pandere ſepta monet, madidoſque reuiſere paſtus.
Plangite ferali marcentia pectora more,
Plangite Syluicolæ, medioque hæc addite planctu,
Reddite nunc nobis, nunc reddite, ſydera, Daphnim:
Tityr. *O Chaos ô ingens! pereunt diſcrimina rerum.*
Omne venit terris ſublato vindice crimen.
Nunc aries cornu, petulans nunc hœdus in herbis,
Debile de viridi latè pecus æquore pellit.
Quique boues ceruice tument, queis robora fronti,
Septa feri rumpunt, & quæ pinguiſſima paſtu
Arua placent, longâ circum inſedere coronâ.
Aſtupet omnis ager, ducunt ieiunia Damæ.
O cohibete nefas, vel qui regat omnia rurſus
Reddite nunc nobis, nunc reddite, ſydera, Daphnim.

Coryd.

Coryd. *Quanta per euersi tempestas culmina mundi*
Miscuerat terras, orsus cum pascua nostra
Auspicibus diuis quondam componere Daphnis!
Vt tunc Marte fero rapidas egisse per Orbem
Addecuit fundas, atqae obuia sternere saxis!
Tityr. *Quanta dedit victor pacatis ocia terris,*
Cum rapidæ cessere feræ, lymphataque corda
Daphnidis ad versus miseros posuere furores!
Nec sua compleuit magnâ modo pascua famâ.
Quisquis ad Arctoas hyemes, Phœbumue cadentem,
Pastor oues egit, vel lætas rupe capellas,
Quem petit igne Nothus, radijs qui flauus Eois,
Daphnidis ad vires suspectaque robora pronus
Horruit, aut tantis captus virtutibus arsit.
Heu victor bello, sæuæ iacet hostia pacis.
Reddite nunc nobis, nunc reddite, sydera, Daphnim.
Coryd. *Daphnida qualis erat nunc, Tityre, concipe mente.*
Cerne grauem baculo dextram, quem myrtea longum
Sylua dedit; cerne & meritis innexa coronis
Tempora; quercus erat, lauruſque, & mitis oliua.
Quà graditur læta arua nitent, & sibila ponit
Anguis, & omnigenis curuatur fœtibus arbor.
Cerne decus frontis, trepidoſque ad singula Tauros
Verba, sed effusis pingues palearibus ire,
Ire & oues saturas, Saturnia regna redire;

Tityre

Tityre tunc dices (lachrymæ tua verba ſequentur)
Talis erat paſtor Meſſenis Cynthius aruis.
Tityre tunc dices, noſtra ille in commoda vixit;
Reddite nunc, dites, nunc reddite, ſydera, Daphnim.
Tityr. *Cerne magis fuſo pallentia ſanguine membra,*
Et lapſos vultus, & liuens pectore vulnus;
Tunc Corydon dices, heu noſtra in funera Daphnis
Occidit; ille breui ſublatus ad aſtra dolore:
Sed facient longos terris ſua vulnera luctus.
Reddite nunc nobis, nunc reddite, ſydera, Daphnim.
Coryd. *Sit mitis, placetq; Deos, ſint omina noſtri*
Caſſa metus; mens tuta polo, terriſq; perennis
Fama procul duret; corpuſq; vmbramq; tegenti
Sit leue pondus humo; ſint & de ſanguine flores.
Tityr. *Semper et ad tumulũ ſint triſtia ſacra, piumq;*
Agmen, Eleuſinos vincamus & ignibus ignes.
Coryd. *Tityre pone metum, placauimus æthera luctu.*
Ecce redit cœlum vibratis lætius aſtris.
Daphnis habet cœlum, Daphnis tenet aſtra, nitetq;
Ipſe nouum ſydus (numera modò ſydera) Daphnis.
Tityr. *Daphnis habet terras; nouo en regit oĩa Daphnis*
Ille quidem paruoq; pedo, fundaq; minore,
Creſcentiq; manu; genius tamen omnia maior
Implet, & ò quantos illi iam deſtinat annos!
Ite pecus lætum, conſuetaq; carpite prata.

Ite gregum domini (nunc ô bona ſecula ſurgunt)
Ite per vmbriferas (Daphnis regit omnia) ſyluas.
Ergo & vos Dryades, & vos quæ montibus altis
Erratis Nymphæ, longos iam ſoluite luctus:
Frangite iam molles riſus, iam fingite crinem;
Hic aget hic veſtras patrio de more choreas.

NOBILISSIMO COMITI SARVM, ROBERTO CECILIO, *Summo Ærarij, & Secretorum* Regiorum Præfecto, &c.

QVod tua non fortes tentant præconia Muſæ,
Parce precor: cecinere Iouem. poſt talia credunt
Per cunctos fas ire Deos. (ô gloria noſtri
Orbis, & adſeros famâ venture Nepotes)
Sed vtrem, Muſaſq; foue; nam copia tanti
Nunc ô nunc operis, quanquam Diuáſque, nouemq;,
Sollicitat; iam quæ ſumant exordia quærunt
Laudibus,

Laudibus, extremis quæ pars aptissima plectris.
Seu nouus Hyblæis cùm iam de vallibus omnes
Euocat annus opes, & se cultissima cingit
Floribus, atque hilares Natura resumit amictus,
Emissæ cunctantur apes, qua sidere parte,
Quid primum libare velint; nunc mollis Amellus,
Nunc violæ, paruas nunc audit Amaracus alas.
Si tamen Heroïs pulchros in imagine vultus,
Dum Musæ lustrantq; tuos, releguntq; penates,
Si vidisse queant, cuius tu sanguine cretus,
Qui famæ monstrauit iter, nec cedere curis
Edocuit, sanctæq; fidem præstare tiaræ,
Hinc reor in iustas sument primordia laudes.
O quoties blando defixus in oscula risu
Te patrius demulsit amor, presitq; senectæ
Pondere, nec vanæ fudit præsagia mentis,
Te fore quem coleret Virtus, cui cedere Pallas
Vellet, & attonitâ proles Cyllenia linguâ.
O quoties summis formare capacia rebus
Pectora, & ingentes regnorum euoluere casus
Cùm voluit, tete maiora in semina mentis
Crescere, seq; etiam stupuit iam posse doceri.
Nunc quicunque tuas tumulus circumtegat vmbras,
Nunc audi, memorande Senex; ni nomine tanto
Obstaret tua progenies, vt sæcula prisca

Viciſti, longos poteras viciſſe nepotes.
Sed famam premit iſte tuam, ſeu ſydera pallent
Lucifero renouante diem, ſeu flumina pulchra,
Vel pulcher Tameſis, gemini vel cornua Rheni,
Vaneſcunt pelago, & ſecum ſua nomina mergunt.
Nec tibi de tantis nunc quicquam illuſtrius actis,
Quàm tantum hunc genuiſſe virum. Si credere fas eſt
Diuerſas migrare animas, membriſq; ſub vnis,
Seu nemore Elyſio, meritos conſiſtere manes;
Te, Nato, cum mors triſtis tua fata peregit,
Inſediſſe putem; tunc addita robora menti,
Protinus, atq; animum tanto creuiſſe ſub æſtu.
Sic vbi cæruleis non obluctatus Hydaſpen
Excipit Indus aquis, ſurgit mirantibus aruis
Alueus. Aſt illi properant confundere vires,
Atq; auctas ſtringunt iam non duo flumina ripas.
At tu magnanimi proleſq; animuſq; parentis,
O decus æquoreæ gentis, quem flaua Britannum
Agmina, quem poſito commendat Ierna tumultu,
Ne precor ô iuſtas dubites agnoſcere laudes,
Et paulùm gratare tibi. Non altior vllus
Conſilijs animiſq; fuit. Si te illa tuliſſent
Sæcula, ab Oebalij Latium quibus arce Tarenti
Aeacides bellog; ferox, atq; arte premebat
Arduus; haud eſſet Cyneæ memorabile nomen.

Auſonium

Auſonium intraſſes Româ plaudente Senatum
Mitis, & hinc Regi, Patribuſq; hinc fœderis author.
Aut ſi te Phrygio Danaæ ſub littore claſſes
Vidiſſent, Danai tacuiſſent Neſtora vates.
Nec te quæ ſummum vario temeraria nutu
Largitur fortuna locum, ſed candida longè
Euexit virtus, humaniſq; extulit Aſtris.
Ipſe potens rerum, primo cui fata, bonúſque
Iuppiter, & melior tradit Fortuna Britannos,
Agnoſcit, laudatque tuas, patrieque, ſibique
Gratatur dotes, & iam nihil inuidet aſtris.
Hic tecum hic magnæ partitur pondera curæ,
Sanctáque ſydereæ pandens penetralia mentis,
Tecum fata facit: ſeu conſuluiſſe Tonantem
Credimus interdum ſtupefacti Oracula Phœbi.
Nec quo belligeros patrij maris vnda Britannos
Alligat, & geminum diſcriminat obice mundum,
Hoc laudes, nomenque tuum, famamque decoram
Fas hæſiſſe fuit; quam non incerta charinæ
Ventorumque fides peregrinis protinus oris
Detulit; ipſa procul Virtus ingentibus alis
Subnixam tumidi vexit per cærula Nerei.
Illa per occiduæ Tarteſſia littora gentis,
Per Rhodanum, Ligerimque volat, per clauſtra potentis
Naturæ, & gelidas emenſa eſt protinus Alpes.

Teq́ Orbis pars vna colit, pars vna veretur,
Miranturque omnes. nec te sublimia tantùm
Pectora, vel celsi patientia lumina Solis,
Sed vulgus, rudibúsque puer tremebundus ab annis
Cognoscit. Te fœminei per longa susurri
Compita, te faciles narrant per rura coloni.
Iam noua iam cupidi vota inuenere parentes,
Nutricumque insanus amor, cuniſque precantur
Quas toto presſere sinu, quas floribus augent,
Non Ithaci mentem, magni non robur Achillis,
Tithoniue dies, sed, parue, Cecillius oro
Sis, referunt, similémque geras pulcherrime mentem.
O quoties primo cùm nondum Phœbus Eoo
Æquoreis abscesſit aquis, iam turba clientum
Ante fores timidis lasſat tua limina votis?
Nec de plebe viri; sed quos cultúsque, decórque,
Natalésque volunt tumido consurgere fastu,
Et tantùm ceſsisſe tibi. Tu fronte serenâ
Hos audis, iterúmque illos: tantúsque loquenti
Tam mitísque decor, precibus siue annuis illis,
Siue negas, te semper amant; æquúsque repulsi,
Admiſsique animus. nec te quamquam vndique curæ
Circunstant, vigilésque iubent transmittere noctes,
Vidimus irato mutantem lumina vultu.
Par cunctis, sempérque tibi. Sic omnia quamuis

In mare declines euoluunt flumina fluctus,
Hoc Nereum sentire pudet, nec maior in altum
Exurgit, fluuiisq́, suâq́ capacior vnda.
Nunc precor hos serues vultus, frontisq́ue benignæ
Dulce decus, cùm se tua noster ad atria Phœbus
Sistet, & ô teneris fac sit fiducia Musis.

AD ILLVSTREM FAMA AC GENERE Virum, *Guilielmum Barclaium*, Parentem dulcissimum.

MAgne parens, quem ne pigra quæcunq́ sub Arcto
Astra nitent vná credat statione teneri
Mundus, ab æquoreis iussit fortuna Britannis
Externo migrare solo, Lotharisque sub oris
Pulchra Caledoniæ coniungere stemmata famæ;
Nondum lucifero cursum temone peregit
Phœbus, & omniferum coijt reuolutus in annum,
Ex quo me patrijs cingens mitissimus vlnis
Fouisti gremio, & quæ per suspiria transit

Infudisti

Infudiſti animam, cùm me veneranda benigni
Principis ad patrios reuocarent iuſſa Britannos;
Et mihi iam longo te iam mihi ſæcula curſu
Inuidiſſe puto. Quoties me dulcis imago
Sollicitat, blandóque trahit præcordia motu?
Quæ mihi cùm primâ tuleram de luce ſalutem
Verba dabas, quæ cùm poſt ſera cubilia ſolis
Sobria iungebat lætus conuiuia veſper,
Nunc redeunt, dulcique animos carpuntque fouentque
Alloquio, quamuis totis nos cærulus undis
Diuidat, & ſurdis Nereus interſtrepat undis.
At tu, ſeu placidam curis ſubducere vitam,
Et canos mulcere iuuat, feſſoque ſub æuo
Laude frui, atque actos lætus reminiſceris annos,
Seu placet aſſueto multùm decurrere campo,
Quà te ſancta Themis, quà te mens ardua raptum
Impulit, & meritæ monſtrauit præmia famæ.
Nunc certè virésque, parens, primámque ſenectam
Incuſas, quòd te patrijs procul amouet oris
Debilis, & noſtras vetat heu inuiſere terras;
Et tibi quod terris, patriâ quod & amplius aurâ,
Iacobi negat ora tibi, plus ora cupita
Nempe tibi, quàm Sidonius læta aſtra videre
Optaſſet vates, trepidum cùm pulſa reliquit
Corpus, & in ſanctam fugit lux abdita mentem.

Te

Si tamen hic tumidum, ſi fors tranſmittere Pontum
Te iubeat, rurſúſque tuos luſtrare Britannos,
Non vires, non te ſpatium pontique ſolíque
Terreat, atque omni ſpatio crudelius æuum.
O genitor, deſiſte queri; ſatís ille ſupérque
Approbat ingenium, corpúſque excuſat & annos.
Tu modò ſeu dulces humanís Andibus agros,
Seu colis Auſtraſiam, quà multo colle Moſella
Vitifer inſerpens depreſſos egerit annes,
Parce tibi; neu caſſa labor iam membra fatiget
Amplius; & meritís indulge mitior annís.
Ipſe velís natóque tuam ſeruare ſenectam,
Conſortique tuæ, primís quam iunxit ab annís
Fidus Hymen, qua te toties dixere beatum
Coniuge, qui tanto toties dixere marito
Auſtraſias inter felicem hanc eſſe puellas.
Si mores probitáſque placent; ſi præmia virtus
Accipit, Inachiam facilís, Ladámque, Europamq;
O non inuideas Superis, vnámque quod vltro
Quod facís, æternís obſerues ignibus Annam.
Hæc, tua ſeu placidi ſinuarunt carbaſa venti,
Seu fremuere vndæ, gemuitque exterrita pinus,
Fida comes ſemper lateri, collóque pependit
Dulce onus, atque animum nullo deiecta timore eſt.
Felices; ô quot patitur per ſæcula vitam

Assyrius Phœnix, senij qui tædia tandem
Ignibus, & nimios nil territus exuit annos;
Tithono quot diua dedit, quæ lumine Solem
Aduocat, aut vates Phœbum Cumæa poposcit,
Tot vobis dent sponte Deæ, queis iura seueri
Staminis, & nunquam viuaci membra senectâ
Exoptent lassata mori. Si viuere certe est,
Dum nomen virtúsque manent, dum fama superstes,
Omnia perpetuâ vincetis sæcula vitâ.
Tempus erit cùm vos prono veneratus honore
Amplectar, tangámque manus, atque oscula figam.
Tunc ego de charis orsus narrare Britannis;
Tunc referã quid Rector agat; quàm fronte benignâ
Dignetur famulos, & miti temperet ore
Fortunam. quàm pulchra genas, quàm lumina sancta
Maiestate nitens nostri matrona Tonantis;
Quàm tener, & paruis dudum maturior annis,
Crescat in attoniti Princeps miracula Mundi.

EPI-

EPICEDION
ILLVSTRIS PVELLVLÆ,
Isabellæ à Boschoit, Nobilissimorum
Coniugum, Ferdinandi à Boschoit, & Annæ Mariæ à Zamudio, filiæ.

QVis mihi quis Diuûm gemitus, & tristia donet
Carmina? quis digno laxabit pectora questu?
O dolor! ô pietas! ô cruda exordia magnæ
Indolis, & nunquã lachrymis explebile fatũ!
Non ego Cyrrhæas iam poscere plectra Sorores,
Funereosq; ausim cantus; pro virgine paruâ
Nempe gemunt, positâq; lyra turgentia plangunt
Pectora, nec vatem possunt audire vocatæ.
Nec te, cuius erat virgo hæc pulcherrima munus,
O Natura, vocem: nam si Natura valeres,
Non peritura fuit quâ tu exultare solebas,
Quam monstrare Ioui, aut comitem spondere Dianæ.
Tune Isabella peris? tantæ mors semina mentis,
Spes tantas insana rapit? Natalia nondum
Quinta tibi pleno circum Sol egerat orbe,
Cùm meritis transgressa dies, terrisq; relictis

Iußa ſubire polos, radiatis concolor aſtris,
Et nondum expertæ temeratæ cupidine vitæ.
Vera loquor; vel falſa ferunt inſomnia mentem?
Tu modò lætæ choris, tu ſimplicis ocia vitæ
Sanctæ trahens, ſemperque nouo gratißima luſu,
Heu tumulos Iſabella ſubis? Quæ fulmina tantâ
Mole cadunt? noſtris quis ſic Deus inuidet oris?
Ah memini (quanquam eſt ingens meminiſſe bonorum
Quæ fugere dolor: totieſq; amittimus illa)
Ah memini cùm tu veſtiga læta mouebas,
Imperio citharæ, fidibuſq; aſſueta canoris.
Tunc tibi de nudo nutabat vertice crinis,
Sponte decens, paruo collectus in aëra nodo,
Quà capitis ſtat ſummus apex. Hæc hæret imago,
Hæret adhuc, cùm blanda genas, cùm colla parentum
Cingere vix gemmio poſſes conata lacerto.
Hoſpita tum cunctis (nam nondum conſcia formæ)
Vltrò ibas, vltrò dextramq; & verba ferebas.
Vt decuit crebris agitantem iurgia verbis,
Promere nunc paruiſq; minas, iraſque calentes,
Nunc etiam trepido culpam defendere vultu!
Quid tibi cùm tædas, ô inſons, cauſa paciſci,
Inque dies mutare tuas? æqualibus ingens
Iam votum pueris, aſt vni debita cælo.
Sic ſocer ipſe fui, ſubito qui fiere lapſam

Pene

Penè nurum lugeis, nunc iusta hoc carmine soluo.
Quicquid erat, quo te studiumque ætasque vocaret,
Mista iocis, amisque tuis, festoque lepori,
Semper erant, virgo, venturæ semina mentis,
Si sinerent Parcæ, & rebus mors inuida nostris.
Sic vbi plena tument verno pomaria Sole,
Cùm vix primus bonos ramis, cùm brachia tantùm
Summa virent, & opes nondum satis explicat arbor,
Frondibus in mediis per serta nitentia surgunt
Purpurei flores, obnoxia germina ventis;
Speq; simul formaq; placent; ah si inuidus Auster
Flauerit, exactâ pendet spes irrita formâ.
Vix tibi vix ætas puerilia vincula linguæ
Soluerat, & notæ commercia iungere vocis,
Hesperijs, Gallisque, procax, flauisque Britannis
Iam poteras, Rhenique feras cernentibus vndas
Miscerì pelago, quà littora turbidus intrat.
Te multùm maternus Iber, te Belgica tellus
Iactauere suam; te læta Britannia paruam
Excipit, atq; suis vult annumerare puellis;
Dum tuus à magno Legatus Principe nostrum
Incolit hîc genitor Tamesim, gratissimus hospes.
Hic finem tibi fata dabant, hîc exitus æui
Externa regione fuit; nec tarda peregit
Mors facinus. quanquam sæua est atq; inscia flexûs,

Te tamen hæc lento timuit torquere flagello.
Lucifer is primùm qui te mœstiſſimus ægram
Aſpexit, virgo, ſerâ cùm nocte rediret
Heſperijs inuectus equis, tibi molle recidit
Stamen, & æthereas raptam deduxit ad oras;
Matris ab amplexu raptam, cui frigidus hauſit
Ora dolor, ſimiliſque tuæ, pulcherrima, morti.
Quæ facies tectis, quàm diſcors pectora luctus
Vertit, vbi heu ſenſim vacuos lethalis in artus
Venit hyems? nunc muta domus, nunc horrida fletam
Tollit, & alterno pietas accenditur æſtu.
Stat Pater attonitus; ſeu quos Deus igne coruſco
Terruit, & ſubitis libauit fulminis alis.
Incertuſque ſui, lachrymas nunc ille ſeuero
Ore tenet, nunc clade minor ſe cœtibus aufert,
Et gemitus ſoluit, ſecretaque verba profatur,
Quæ potuit dixiſſe pater, pater orbus, & ipſis
Conqueritur fatis, nec curant fata querentem.
At miſera interea genitrix ſua pectora plangit,
Et fruitur luctu, gnatæque inſtrata tepenti
Conſumit lachrymas, miſerandaque murmura voluit.
Heu quoties quotieſque feros prohibere dolores
Aggreditur coniux? quoties prohibere parantem
Idem ardor ſtendi iuſtique inſania luctus
Frangit, & inceptis tollit conamina verbis?

Vt

Vt tamen hic primùm miseris defecit ardor,
Et subiti posuere æstus, tunc pectora cœlo
Tollit vterque parens, indignatique dolori
Exorant veniam: nec enim decreta severi
Sollicitanda poli; sanctum Deus æthere celso
Quicquid agit, quæcunque solo dat fata tremenți.
Tunc in se rediere simul, tunc corde recepto,
Consensere Deo. velùti cùm montibus altis
Præcipitem Boreæ subitus furor intulit arno.
Illa quidem primùm nutans, flectitque relictas
Improuisa comas, mox celsior æthera totum
Occupat, & ventis sese obiicit æmula ventis.
Sic planctus posuere feros, sic fortibus ausis
Pugnauere malo. sed se meminere parentes
Interea, & iustos genitus natura reliquit.
Nox erat, & mœstis lachryma fecere soporem;
Cùm tu flammigeris virgo iam celsior astris
Gaudebas inuecta polo: iam spernere terras
Dulce tibi, atque artas vitâ meliore caducas.
Sed tamen & caros multùm miserata parentes,
Protinus in terras & nova cubilia tendis.
Agnouere suam, lactasque brachia somno
Amplexus petiere tuos; mox territa, cupris
Abstinuere suis. Stabat namq; ardua frontis
Maiestas Isabella tuæ. Te mente peruersam,

Attoniti,

Attoniti, timideque petunt coniungere dextram.
Maior eras; alio radiabant lumine vultus;
Et nitidi crines, & de ceruice decorâ
Palla fluens, latè vestigia tota tegebat.
Et tandem sic visa loqui: Deponite curam.
Viuo equidem: & quod vix ætas matura dedisset
Ingenium mors læta dedit. puerilia liqui
Syderibus iungenda meis. noua membra, nouosque
Induimus sensus: vile est quodcunque videtis.
Sunt alij Soles illic, noua semper in astris
Gaudia, diuini nunquam fastidia vultus.
Et nisi quòd nostras tetigistis luctibus aures,
Iam terras oblita fui. Si filia vobis,
Si placui, nostris læti gaudete triumphis.
Nempe dedit fatum pro raptis æthera terris.
Quid mihi tale dares, genitor, tuque optima mater?
Certè ego iam vestro poteram de sanguine gaudens
Egregios numerare patres, & nota per ænum
Nomina, Belgarum proceres, & gentis Iberæ
Stemmatibus complexa meis; me regia proles
Inter honoratas potuit legisse ministras,
(Et legisset enim) Generum matura dedissem,
Forsitan & paruos vtero felice nepotes,
Atq; alias mox inde nurus. Hæc gaudia vobis
Promisit de me cupidis spes irrita votis

Fac

Fac Parcas voluisse meas; quàm mista seueris
Illa malis essent, quàm non sincera voluptas!
Ast ego securis superans mea sydera votis,
Nunc alias tædas, alios meditabor honores,
Perpetuùm virgo, & nunquam marcente iuuenta.
Maior ego sceptris (absit mihi liuor) & ipsis
Maior ego queis me famulam fortuna dedisset.
Cœli tecta colo; paribus iam mista puellis
Semper ero, semper magno vicina Tonanti,
Iam secura mei, iam vestris anxia rebus.
Sic ait, inq́; polum liquido mox rapta volatu,
Amplexus non passa redit, postq́; omina tanta
Deserit haud mœstos & nox & cura parentes.

Ad Lectorem beneuolum.

SCias, Lector, quædam ex his quæ hîc dedi Poëmata, cum defunctis, tanquam cum adhuc viuentibus loqui. Nam & Poëma in Illustrissimi Principis *Henrici* gratiam extruxi, cùm adhuc incolumis esset; etiam in illius summi viri, Comitis Sarum;

& celeberrimi suauissimique mei parentis: Quos iam à nobis raptos, iniuriosum fuisset ab hac editione eximere; superstitiosi etiam animi, ea sic aptare quæ de spirantibus scripsi, vt possint mortuis conuenire. Alioqui vel singulis penè editionibus obnoxia Poëmata erunt; Vel saltem post seculum (quod certè longæuorum hominum vitam definit) intempestiua, si sermoni post eorum obitum cum quibus est habitus, durare non licet. Vale.

IOANNIS

IOANNIS

BARCLAII POEMATVM LIBER II.

LONDINI
Excudebat *Edwardus Griffin.*
Anno M. DC. XV.

BARCLAIT

IOAN. BARCLAII POEMATVM LIBER SECVNDVS.

CORYDON AD AVTVMNVM: cùm Phœbum ſuum eâ anni tempeſtate ægrum videret.

NOmifero Autũno, cùm iam grauis annꝰ in atras
Effuſus nubes languenti incumberet Orbi,
Pallereté; dies, & rector lucis Apollo,
Sollicitus Corydon pro tanto numine dixit.

Pomifer, emerito qui nunc Autumne ſub anno
Vltima ſolicitis promittis dona colonis;
Seu prope maturis aſpiras mitior vuis,
Seu ſpem ſeminibus venturi concipis anni,
Exaudi, quamquam non multo thure vocantem,
Sed tenui calamo: nam quid mage paſtor habebam?

Ecce meus triſti pallens in turbine Phœbus
Nube ſuâ noſtrum terret nil territus Orbem.
Non hoc bruma nefas (quamuis albentibus horrens
Illa comis, raucoq; nihil placabilis Auſtro)
Non tumidi tantum conata audacia veris;
Aut quæ flammigeris æſtas ſua crimina poſſet
Aſcripſiſſe feris, quarum hæc latratibus auens
Perfurit, illa ſuos rugitibus incitat ignes.
Solus in hoſce metus, in tanta piacula ſolus
Sufficis, ô alijs potius dignande trophæis.
Triſtis humus; triſti languentia ſydera cœlo;
Nec placidi fluctus. Quærunt nunc omnia Phœbum.
At tu illum thalamis, egriq; in liminis umbrâ,
O Autumne, tenes. qualem ſibi luna nitenti
Axe ſuperſtantem mirantibus eripit aruis.
Cerne per attonitas pallentia lumina gentes,
Cerne graues vultus, atq; ora iacentia luctu:
Sic populos vidiſſe iuuat? Si deſit Apollo,
Quibus erit tellus? quæ ſub caligine tantâ
Heu virtus durare queat? Non tempora paci
Iuſta bonæ; Marti deerunt ſua iura cruento.
Fas, leges, raptoſq; deos nox obruet una.
Quodq; omnes latè referat ſub Tartara gentes,
Vnum funus erit. Redde ô ſanctiſſima Phœbi
Lumina, & hos etiam triſtis reuerere timores.

Sic

Sic ô lenta tuas decerpant flamina veſtes,
Sylvaque non primâ videt ſua brachia brumâ.
Et tibi magna ferant certantes vota coloni.
Sæpe tuum cernas vino maduiſſe recenti
Limen, & haud flauâ tibi ſis minor ara Mineruâ.
Quid facis? exaudis gemitus? an durus, & ipſe
Crimine fortè tumens, poſſis quòd tanta nocere,
Has ſpernis violente preces? Extinguere Phœbum,
Ne credas, non ſæue potes: ſed luce ſerenâ
Hunc monſtrare ſolo, paulumue recondere nube,
Fata dedere tibi. regnorum ea ſumma tuorum.
Quòd niſi iam mœſtis properas hunc reddere terris;
Fœdus aquâ rumpente vias, caligine longâ
Triſtis eas; ſed non depreſſis ſordidus vuis.
Nam neque muſta fluant, nec baccâ pingue ſolutâ
Luxuriet Pallas, ne quid tibi debeat annus.
Dum ſæuit, mutatque preces in iurgia Paſtor;
Interea exierat madidi de turbine nimbi;
Splendidiuſque nitens, Autumni munere nullo,
Ipſe ſuis Phœbus ſiccauerat æthera flammis.

ARMILLA,

ARMILLA, A Melidoria donatâ.

ARmillâ Melidoriæ reuinxi,
Quam dono Melidoriæ tenebam,
Felicem nimis ô nimiſq́; dextram.
Tum manum lepidam manumque charam
Tum dixi quoties, beatulamque,
Et quas blanditias ſolent amantes
Suæ dicere dexteræ, reuinctam
Si quando ſimili videnr coronâ?
Armillæ tamen huius haud ſciebam
Quas ſenſi modò ſentioque vires.
Illâ ſiue meum ligo lacertum,
Cor eſt protinus in meo lacerto;
Seu longâ colo baſiatione,
Et hærentibus imprimo labellis,
Iamiam cor fugit ad meum labellum,
Et mutum prope deſerit labellum,
Et tandem puto deſeret, fugamque
Illam morte luam. En meos per artus

Iam

Iam mors labitur, horridumque frigus.
O noſtri decus ô Puella ſecli,
Exaudi gemitum, vltimamque vocem.
Poſtquam menſque animuſque de labello
Meo fugerit inſcius redire,
Armillaque tuæ inſidens vigebit
Ah plus pectore quam meo vigebat;
Armillam recipe hanc tuam, Puella,
Et dextrâ lepidam, aut ſinu reconde.
Tunc felix animuſque corque totum
Armillam quoque tunc puto relinquet,
Vt poſſit ſinuiue dexteræue
Tuæ protinus inſidere, Virgo.
Sic quæ vita mihi antehac fuiſti,
Sic iam mors eris, & ſinu benigno
Præbebis tumulum, vltimamque ſedem.
Hoc mortis precio, vt mori iuuabit!
Et vilis mihi ſponte ni recedat
Vita, ac me ſinat hanc obire mortem,
Vt nihil minus ah peribo viuus,
Et vitam tumulum hunc ſubire cogam!

DE MELIDORIA.

QVid tantum pereo (dij deæq.)
Quid tantum pereo, & valet, vigetque,
Propter quam pereo (ô Dij) puella?
Cur valet Melidoria (ô Amores)
Et vestras quoq; despicit sagittas,
Et quæ pectora sauciant sagittæ?
Si permittitis hanc abire inultam,
O Dî, iam perijstis, ô Amores.
Exemplo nocet hæc nimis nimisque.
Hæc est imperij ruina vestri.
Dicebam hæc Veneri, Cupidiníque,
Et moui Venerem, Cupidinemque.
Sed vides mihi fasciâ ligari
Capta lumina, rettulit Cupido.
Incerto vaga sparge tela iactu:
Hinc errant iuuenum improbæ cateruæ;
Hinc amant temerè, aut amare nolunt.
Vis pectus feriam hoc tuæ puellæ,
Quod tu frangere non potes gemendo?
Tolle vincula; liberis ocellis
Vt certam modò destinem sagittam.

Sic

Sic dixit Puer, & manu parabam
Vinclum tollere candidis ocellis,
Vt certo queat imperare telo.
Cùm me mens bona, ſeduluſq; terror,
Incautam iubet abſtinere dextram.
Noſtran' ô operâ exuas tenebras,
O fallax Amor, ô procax puelle?
Certè ſi videas meam puellam,
Vret te tuus ignis, hanc & vres
Tibi, perfide, non mihi, Cupido.

AD SERENISSIMVM Daniæ Regem *Chriſtianum IV.* cùm ex Anglâ ſolueret.

QUem magnanimi tellus Mauortia Cimbri
Vix patriâ abreptũ, vix littora noſtra tenentẽ,
Iam reuocat, Regẽq; ſimul, Patrẽq; fatetur,
Egregio deuota metu; quid gaudia tantùm
Vt tollas, radioſq; breues, heu parce dediſti?
Quò tantùm nouus hoſpes abis? Iam concita claſſis

Nabit, & à noſtrâ curres per cærula ripâ.
Sed ſi digna precor, nouitq; Britannia iuſtos
Exorare deos, obſtet tibi fluctus eunti;
Languida non vllis tumeant tua lintea ventis;
Puppis abire neget. Tuq; iſti ô Maxime voto
Sponte faue, Princeps, auraſq; audire recuſa,
Heu ſi vela vocant. Nam quid tibi ſpondeat Orbis
Dulcius? & noſtris potior cur Cimbria terris?
Hic tibi certè ingens Regum terrorq;, decorq;,
Hic ingens tibi frater adeſt, hic oſcula iungit
Chara Soror, cupiduſq; innectit brachia Princeps.
Quòd ſi tantus amor patriæ, ſi Cimbria nobis
Inuidet, & numerat promiſſas anxia luces,
Hanc precor hanc toto cuſpis Neptunia fundo
Vellat, & in noſtri ducat confinia Ponti;
Aut tectum medios iam læta Britannia fluctus
Natiget, & Cimbris iungat ſua littora campis.
Nec ſuperant mea vota modum. Miracula mundo
Iamdudum maiora datis, vos lumina rerum,
Vos gemini Reges, geminataq; Solis imago.
Non tantum Occiduas Eois iungere terras,
Non tantum eſt mutare ſolum, ſolidoſq; receſſus
Frangere, non certas cœlorum euertere leges,
Quàm Regum firmare fidem, quàm iungere mentes,
Parq; aliud veſtri miranti oſtendere mundo.

IN OBITVM ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS, DVCIS Aurelianenſis, Chriſtianiſſimi Regis LVDOVICI XIII. Fratris.

MOdò parue puer, nunc ſydus in æthere magnum,
O modò parue Puer, cur te properantia fata
Eripiunt terris? melius quàm tollere dona,
Non donaſſe fuit. Piget ah ſperaſſe, pigetque
Lætitiæ, quam Parca dabat non omine recto,
Sed tantùm in noſtros vt gaudeat impia luctus.
Ceu iubar Eois nitidum cùm ſurgit ab vndis,
Ceu cùm florigerâ pubeſcit germen in Hyblâ,
Si Boreas florem, Phœbum ſi præcipit imber,
Sic cadis, Alme Puer, ſic expirantia triſti
Lumina nube tegi, qui non gemuiſtis Amores?
Progenies Regum, primis matura ſub annis,
Ah nimium iam digna polo, mens inſcia curæ,
Et noſtris ſubducta malis, & funere felix,
Si modò non audis illic lamenta tuorum.

Progenies Regum, numero iam lilia deſunt
Terna ſuo. Cernis mœrenti purpura cultu
Vt fraterna gemit, nec ſe regit Inclyta Mater,
Et circum iniuſſæ plangunt ſua pectora turbæ?
Has tamen ô ſpernis lachrymas, nec ab æthere celſo
In corpus remeaſſe velis. Tunc ergo ſerenus
Vt niteas cælo, lachrymarum hîc tingimur imbre?
Quæ precer heu! quæ digna precer, populóq; gementi,
Lætitiæq; tuæ? Ne mors rurſum audeat vlla
Hoc domui præſtare tuæ, raptamq; ſub auras
Ferre polo, populiq; pios confundere vultus.
En rata vota tuli; Tuus en per ſæcula Frater
Noſter erit, fruſtra Aſtra volens, fruſtra ardua cernens,
Et patriæ æternùm ſceptris dámnabitur oræ.

AD CAMELLAM.

TAm ruſtica, tam Puella turpis,
Quàm te pellepidam, ô puella, credis;
O ô purpureo inuenuſta naſo,
O cuius tumet hoc & hoc labellum,
Vt quæ per Libycam æſtuant arenam;

Cur

Cur tot nomina veſtium ſuperbis
Aptas pectoribus? quid illa gemma
Quam rubris tremulam inſeris capillis?
Sic fucum facere, ô Camella, credis?
Sic te ſic tegis? ô Camella, peccas.
Quiſquis te aſpicit, improbamq; pompam,
Dij perdant, ait, horridam puellam,
Quæ iſtos polluit haud miſerta cultus.

IN EANDEM.

Manè dum thalamo egredi volebam,
Incautus ſuperum inferumq; limen,
Heu frontis tetigi, & pedis ruinâ.
Turbato mihi, primus inter omnes
Occurrit rigido Aethiops capillo.
Reſpexi miſer, horruiq; cernens
Dextra fulgura, dexteras volucres,
Et læuum nihil eſſe præter omen.
Nec fatum modò ſimplicemq; mortem
Dij portendere tot minis volebant,
Sed quiddam grauius ſeueriuſq;,

Hen

Heu ſæui mihi ! Nam Camella turpis,
Quam non vel puto videram per annum,
Occurrit mihi territo, procaxq́
Poſt tot tempora baſium popoſcit.

DE AVGVSTO.

QVæ domus Auguſto iucundi conſcia furti
Præbebat tacitæ ſedulitatis opem;
Dũ cupidũ laſciua tenet, dũ gaudia iungit
Heu propè ferali non bene tuta thoro;
Nocte ſub horrenti quantos dedit vſta timores?
Stridulus vt fumos ignis in aſtra tulit?
Seu fortuna fuit, ſiue hæc iniuria fati;
Siue ignis nimio Regis ab igne fuit.
Iam propius propiuſq́ malis allabitur alis
Peſtis; eunt tota murmura ſæua domo.
Ille ignem, teſtemq́ timens, fremituſq́ propinquos,
Frigidus è thalamo membra calente rapit.
Talis ab Iliacis ſurrexit in arma fauillis
Aeneas, monitis, Hectoris vmbra, tuis.

Talis

Talis ad æthneos multùm stupet inscius ignes
Aduena, cùm subitis mons rubet ille focis.
Nec menti spatium, nec mens satis apta timori;
Quæ rapere intrepidos sueuit in arma gradus.
Sic confusus erat, Danais seu nauibus Aiax,
Cùm fugeret magnum territus igne Iouem.
Nec sibi iam latum curat circumdare clauum,
Prætexto tumidos nec legit orbe sinus.
Sed malè succingit medium velamine corpus.
Sic properat nudam præcipitare fugam.
Dumq; ignes hominesq; fugit, vestigia cœnum
O pietas! fœdâ fortè fefellit aquâ.
Procidit in curuâ maiestas tanta lacunâ,
Quiq; viam faceret non ibi lictor erat.
O Superi, dixit, cur me duo numina torquent?
Sit satis heu vndis, vel satis igne premi.
Sit satis, inuidiam tantæ heu quòd turbine flammæ
Lemniaci luimus Marsq; Venusq; dei.

De Chloë, & Nape.

Eata quondam Principis luxu Nape,
Dum totus ardebat Napen;
Poſtquam iuuentus atq; Princeps deſerit,
Ah ah dolet lepidam Chloen
Illis calere Principis complexibus,
Opulenta carpentem oſcula.
It torua in iras, & placet ſæuâ manu
Hanc vindicare pellicem.
Ferro cruentas talis in bello ſolet
Aperire Amazon ſemitas.
Vt ergo abibat vecta quadrigis Chloë,
In hanc ferox Nape irruit;
Et ipſa totidem nempe ſublimis rotis;
Equeſtre ſic fit prælium.
Effunde habenas, dixit aurigæ Nape,
Ah vix ſatis potens loqui.
Effunde habenas, & Chloës currum obrue.
I, bella felix incipe.
Auriga paret, & Chloën curſu potens
Committit axes axibus.

Conſiſtite

Consistite axes ; si quis è vobis cadet,
Prægrande humo dabit malum.
Proh Rex Cupido ! quis fuit vultus Napes
Chloën videntis ? quis Chloës,
Ictum trementis quem facit currus Napes ?
Quis illa pictor finxerit ?
Arguta verba non diu tulit furor
Ad arma prosiliunt sua.
Iam scissa sparsis ora liuent unguibus,
Iam tunsa feruent pectora.
Scrutantur oculos, atq; suggestum coma
Alterna rabies destruit.
Hinc se flagellis prorsus auriga terunt ;
Hinc se ministra vellicant.
Hæc paria Roma nullus ædilis dedit,
Quæ dat Venus Alexandria.
O ò seueris natus auspicijs dies !
O ò cruentum prælium,
Ex quo his miselis fœminis superfuit
Nibil pudici sanguinis !

Ad Phœbum.

DVm patriam repeto, Phœbi dum tecta relinquo,
Tecta per auratos ambitiosa gradus.
Quid facio demens? patriâ meliore carebo.
Nunc ero fallaces Tantalus inter aquas.
Exul & in patriâ, patris in complexibus orbus.
Hei mihi lætitiæ tristia verba meæ!
Tu tamen ô facias, â qui potes omnia, Phœbe,
Spes mihi longinquas leniat apta moras.
Friget ut hæc ustas te pallida Phœbe remoto;
Proxima sic caleat sydere bruma tuo.

Ad Megadorum.

MEgadore felix, ô tui fœcli decus;
O parce si quod sponte consilium fero.
Audemus omnes sapere. vulgus curiam
Inrauit omne. parce saltem seculo.
Megadore felix; Coniugem gnato tuo,
Tuæq; nurui quòd virum iungis sat est.

Quid

Quid cum trecentis hi trecenti coniuges
Tuum puellis obſerant palatium?
Cur facis in vnis nuptijs tot nuptias?
Grateſne quæris? certius donum para.
Ambigua ſors eſt. fortè peruorſum cadet.
An vota poſcis? vota plus iuſto dabunt.
(O abſit omen: fata nec ratum ſinent.)
Pars media felix vt ſit horum coniugum,
Iſtas trecenti deuouebunt nuptias.

In Camellam.

SI credis mihi, non, Camella, viues.
Nam quid te iuuat bis, Camella terris?
O ſi vel laqueo horridam placebit
Vitam ponere, vel placebit vndis
Corpus perdere non prius lauatum!
Quos cultus tibi poſteri rependent!
Vt es funere tunc futura felix!
Ceu Phœbe dea perfidi veneni
Multùm Theſſalio inuocatur agro,
Ceu furtum ſibi, ceu procax libido
Finxit Numina, præſideſque diuas;

Sic templum tibi, ſic ſtruentur aræ,
Sic eris dea turpium, Camella.

In eandem.

HÆc eſt hæc ſpecies meæ Camellæ.
In latum graubus toroſa membris
Orbem panditur, eminenſque ceruix
Craſſo tubere deprimit ferentem.
Eſt corpus breue ; nec putes nigellum ;
Nam viret magis is color, nec impar
Baccis Palladiæ arboris vetuſtis.
Lumen purpureum, aureique dentes ;
Labra pinguia, pinguiorque mens eſt.
Nec eſt cortice leuior puella.
Di concedite nil nimis petenti,
Vt qui me oderit hic amet Camellam.

Epiſtola

Epiſtola leporum Neumarchienſium ad REGEM.

HOs leporum fugitiua cohors, Neumarchiâ rura
Qui colimus, nullis nemorum ſecreta tenebris,
Hos tibi Rex verſus nos ſcribimus. accipe lenis;
Accipe quo vultu canibus gratantia verba
Dicis, & heu noſtrâ mulces à cæde calentes.
Quod noſtrum innumeris decreuit mortibus agmen
Te coram, & multo pingueſcunt ſanguine terræ,
Non iras hoc poſſe canum, ventoſáque crura,
Roſtráque captatis credas latrantia ventis.
Sunt campi, ſpatiumque fugæ, celereſque timores,
Et ſemper mortiſque pauor, vitæque cupido.
Sed fugiſſe piget; dulce hæc in funera naſci,
O Princeps, auidóſque canum per viſcera morſus
Ad nutus ſubiiſſe tuos. Te Maxime Regum,
Te ſeu prima domus ſurgentis ad æthera lucis
Senſerit, occidui ſeu ſera cubilia Phœbi,
Submittent tibi cuncta caput, te cuncta rogabunt;
Cuncta Caledonio concedet purpura ferro.
Ergo ille ô cuius magni ſub pondere nutus

Inferior

Inferior Natura pauet, trepidíque Tyranni,
Ille etiam noſtras dignatur viſere cædes!
O Superi, iam fata placent, nec nobile lethum
Effugiſſe iuuat. Iam ſic peregrina ferarum
Turba perire velit, gregibuſque accedere noſtris:
Quaque per abrupti potis eſt diuortia ponti,
Littus in hoc obliqua tuens, ô Inſula, clamat,
O felix, quâ ſunt tanti ſub Numine Regis
Tum digna cecidiſſe fera, tum viuere gentes.

Ad Melidoriam.

OMni durior, ô puella, ſaxo,
Omni ſurdior, ô puella, ponto,
Quam dudum timet æmulus Cupido,
Ingemens miſer has bonas ſagittas,
Quas de laurigera exigit pharetrâ,
Attonſas lateris tui ſeuerâ
Heu heu duritie obſtupere, virgo;
Quid te fingere pergis innocentem,
Quæ cædis titulum indies recentis
Quæris improba? quid ferox triumphas?

Quid

Quid fastidia tam cruenta promis?
Hos hæc laurea non decet capillos.
Heu quot per Stygias vagantur vmbras
Præcoces animæ, tuamq; narrant
Illis Iudicibus seueritatem,
Quos dicunt hominum, puellarumq;
Subter Tartara vindicare fastus.
Et fors hi quoque Iudices amarunt,
Et possunt misereri, amantiumq;
Ire funera sic inulta nolunt.
Fac sis aspice, si cupis seuera
Illa numina mitigare, virgo.
Vides me stygia in secreta ferri
Magno vulnere quod mihi dedisti.
Nunc mi blandior, aut minus seuera,
Fac solatia fac precor cadenti;
Vt iam cùm moriar tuis resistam
Procis qui periere, dicq; dicam
Illis Iudicibus seueritatis,
Omni dulcior est puella melle,
Omni sydere blandior puella,
Omni durior, obstinatiorq;
Qua quondam fuit hæc puella saxo.

DE EADEM.

Dicebam Veneri, Ecquid hic tenellus
Circum lumina fasciam reuinxit?
Ecquid, Cypria, tam bonos ocellos
Hoc velo tuus obruit Cupido?
Cùm tristis Dea sic referre cœpit.
Rex quondam fuit hic meus Cupido.
Hunc Regem decor, hunc nitens venustas,
Lepos, deliciæq́, gratiæq́,
Hunc omnis coluit iuuenta Regem.
Tum frontem niuea ambiit tiara;
Nec dextræ sua sceptra defuissent,
Ni dextrâ rapidum obtineret arcum.
Sic dum luxuriat decorus ille,
Terras, sydera, territans regensq́,
Ah fors incidit in tuam puellam.
Illic substitit, inuidosq́ vultus
Aut irâ miser, aut pauore tinxit.
Heu vinci prius inscium puellum!
Nam cùm se domitum imparemq́ sensit,
Et vultus nimis intuens decoros,

Damnauit

Damnauit ſua labra purpuramq́,
Adeſte ô tenebræ, ê adeſte, dixit;
Sic ſic mergite iam meum pudorem.
Saltem ne mihi quis malus videnti
Inſultet deus, aut puella victrix.
Sic dicens, niueâ improbus tiarâ
Velat lumina, turgidoſq́, luctus.

OSTENDA CAPTA.

Scena ferox pugnæ, longi domus ardua belli,
Dumq́, diu incerti feruent diuortia cœli,
Lis inſana deûm, non primi fulminis alis
Tandem feſſa premor. queſtus iramq́, ſiniſtri
Ponite cœlicolæ; captiuo in puluere verſo
Relliquias triſtes. necdum audet credere victor.
Qui tamen heu populi, qui non ſenſere cadentem?
Collegi quacunq́, viros, & funera ſparſi.
Defuit incolumi nomen. nunc addita magnis
Vrbibus, & Phrygiæ miſerabilis æmula famæ
Clade meâ viuam. Non eſt non viuere tanti.
Sat fatis pugnaſſe meis: placet ire ſub vmbras,

Dum iam terra deest direpta furentibus undis,
Aggeribusue meis, tumulisue insumpta meorum.
Nec queror exitium, sic ô feliciter icta
Quòd potui texisse viros. Non gloria deerit
Huic tumulo, & sese multi superesse querentur.

OSTENDA, in M. Germanum, qui eam incondito & maximè obscuro versu luxerat.

CVm me sydera, fata, flamma, ferrum,
Vno vulnere prorsus occupassent,
Dicebam, nihil amplius timendum est.
Non est vulneribus locus secundis.
Sed proh sydera! proh ferax maligna
Sortis ingenium in meas ruinas!
Restabat mihi maximum malorum;
Restabat (miserum!) malus Poëta.

Cùm

Cùm idem reſpondiſſet, ſub perſona *Oſtendæ querentis ne ſibi quidem planctum per nos liberum eſſe, hanc* Elegiam extorſit.

QVis prohibet planctũ? tibi fas, Oſtenda, dolere.
Fas tibi funereos ore ciere modos.
Non deerit tibi mortis honos, non gloria buſto;
Perge libẽs; laceras nũc quoq; ſcinde comas.
Scinde comas, & iuſta tuis ſuſpiria mitte
Manibus, heu tantis inferiora malis!
Et quamuis ſileas, totus tamen aggemit Orbis,
Siccaq; vix etiam lumina ſeruat Iber.
Mox etiam Heroas facies, noua fabula mundo;
Fecit vt Oggius, Pergameuſq; labor.
Quæq; tuam ſero lux obruet vltima famam,
Hæc reor humanis vltima rebus erit.
Queis ſubſidet humus, quos ingens hauriet æquor,
Clamabunt ſimili ſe tibi clade premi.
Cumq; ferox populos exuret Seirius, illo
Oſtendam, dicent, perculit igne lues.
Nec vetui fletum; ne perge inceſſere crimen.
Mitior in noſtro pectore ſenſus ineſt.

Nil egò queſtus eram, niſi quòd ſub clade recenti,
Tu veteres mauis ambitioſa ſonos;
Queis Turnum Euander deuouit, & horrida Troas,
Cùm iugulum vittis fregit Amata ſuis.
Hæc fera cum duris perierunt ſecula verbis.
Quid facis? extincti quid tibi moris ineſt?
Fallor egò? an moriens umbrarum aſſueſcere linguæ
Incipis, & Stygij diſcere verba fori?

DE MELIDORIA.

NOn eſt hæc mihi res moleſta non eſt,
Quòd Phœbus ſimul, & ſimul Poëtæ,
Tentant omnibus expedire plectris,
Quo vultu dea, quàm decora vênit
Monte ſub Phrygio, æmulâſque diuas
Vicit Cypria; vel Diana qualis
Seſe fontibus abluit beatis.
Quis pulchræ nitor oſculumq; diuæ,
Cùm ponit galeam, ægidemq; Pallas,
Et ſe mitibus addit una Muſis.
Quas Aurora comas, comaſq; Iuno

Effingit

Effingit tepido erudita ferro;
Dum quærit Cephalo hæc probare formam,
Suspectum colit illa dum maritum.
Illis amplius amplius q; rebus,
O Di, nunc mihi nunc opus relictum est,
Intactum omnibus, ô Dij, Poëtis;
Vt lumen Dominæ meæ, oscula mq;,
Tentem audacibus expedire plectris.
Hæc dum proloquor audijt Cupido,
Et risit petulans, tenellulisque
Ad plausum quoque convocavit alas:
Et simplex nimis ô nimisque, dixit,
Intactum omnibus hoc putas Poëtis,
Quod non de numero hic vel ille vatum,
Sed Phœbus simul, & simul Poëta,
Tentant omnibus expedire plectris?
Namq; concinere aut meæ parentis
Vultus, queis Phryga Iudicem tenebat,
Aut qualis liquido it Diana fonte.
Quàm pulchræ nitet oscul[illegible]uerua,
Cùm se mitibus addit vna risis;
Quas Aurora comas, comásque Iuno
Effingit tepido erudita ferro;
Non est non Dominæ hoc tuæ lepores,
Non est hoc Dominæ expedire formam?

TVMVLVS

TVMVLVS PRAECLARÆ VIRGINIS T. M.

SIste, Viator, iter; cernis lachrymabile bustum.
Aggeme: sic nullis causa doloris eas.
Virgo quater quinos nondum superauerat annos,
Quam tegit hîc molli puluere tristis humus.
At mors hanc, animis metita capacibus annos,
At mors hanc nimium cæca putauit anum.
Dum socias inter castis vacat illa choreis,
Exultantem animam febris iniqua tulit.
Quid flet vterque parens, & quid nos flemus amici?
Anne quòd æthereo pulchrius axe valet?
Forsitan & fatum, promissaque funera cernens,
Cygnæo voluit funere læta mori.

Vota

VOTA MODESTA.

DA mihi thura puer, tu vates concipe verba.
Nam facimus patrijs hæc pia sacra dijs.
Este procul, si quos sontis mala crimina vitæ,
Aut occulta iubent vota timere deos.
Vota fero coram; rata vos hæc esse iubete,
Cælicolæ, si non inuidiosa peto.
Magna precum pars est, stem vestras purus ad aras.
Sit mihi præcipuus vos coluisse labor.
Hoc mihi sit sanctum quicquid coluere parentes,
Et damnare suos mens mea nolit auos.
Anxius haud quæram cur terris sordida virtus,
Et sceleri pretium, nec tonet igne polus.
Non me sollicitet tantæ sapientia molis.
Nil facit ad mentem cura superba piam.
Sit pacata domus; felix cum coniuge proles;
Nec superent census pignora chara meos.
Nullus amicitiæ diuino nomine fallat;
Nullus amicitiam per sua damna luat.
Ocia non iudex, non tollat turbidus hospes;
Ocia Castalijs quàm benè danda choris!

Non me diuitibus mentiri cogat egestas,
Laudibus & miſtas inſeruiſſe preces.
Sint ſomni faciles, quæ nunquam fœdera rumpant:
Fida cohors longos non ſinat eſſe dies.
Sint hilares menſæ; nulli ſine coniuge riſus.
O Dì! ſed me hominem ſim tamen eſſe memor.
Ne cupiam, timeamue mori, ſint gaudia ſemper
Miſta malis; ſed non hæc mala longa nimis.
Sit ſenium felix; quod cùm fata vltima ſoluent,
Fama mea reſtet non violata Lyra.
En ſatis eſt, placui Superis; ſic flamma refulcit,
Et crepuit puris laurus aduſta focis.

GENIVS NOVÆ BASILICÆ ad venalia mercimonia extructæ LONDINI.

SVm recens deus ædium recentium,
Et natum modò Numen, ô viator,
Quod natas modò porticus tuerer.
Ergo fraus vetus, & vetus Lauerna,
Et tu fronte puer, vetus Cupido,

Qui

Qui merces malus inter æstimatas,
Vendentes etiam æstimas puellas,
Hinc abſiſtite, dum recente curâ
Horum, qui poſuere me, domumq́;
Sacram Mercurio, integraq́; menti,
Pudentem bonus ordior inuentam.
Fors cùm ſæcula deinde multa, ſaxis
Iſtis, miq́; alios dabunt colores,
Corrumpar quoq; fraudibus vetuſtis;
Pareſq́; ingenio & pares ſenectâ,
Vos in boſpita tecta tunc vocabo.

IN CAMELLAM.

Gaudete ô Superi dij deaq́;,
Gaudete ô medioximiq́; & imi,
Et quotquot faciunt deos Poëtæ;
Et tu præcipuè beata Clio,
Tuo Numine protegens Poëtas.
Nunc irata mihi eſt ferox Camella,
Iam non dat mihi dexteram Camella,
Iam non oſcula, ſpiritumq́; turpem.

Ecquid commodius, venustiusque,
Antè incommoda fecerat puella?
Quòd si numinibus Camella vestris
Irasci volet, ô dij deæq;,
Nec altaribus aut aurea thura,
Aut fœdas dare basiationes;
Tunc gaudebitis, ô dij deæq;,
Tunc altaria tunc magis placebunt,
Tunc vestras magis incoletis aras.
Tunc vox hæc erit omnium deorum,
Nihil commodius, venustiusq;,
Antè incommoda fecerat puella.

AD CAMELLAE MATREM.

Formâ meliore quàm Camellæ
Matrem oportuit, ô misella mater,
Vnde ô vnde habet hunc Camella nasum,
Frontem, pectora, dexteram, capillos?
Cùm de te nihil hæc gerat Camella,
Et vultu propè te neget parentem,
Cùm sis pulchra, nitens, lepore plena,

Si potes meminisse, dic precanti,
Quis fœdus genuit pater Camellam?

AD PRÆSIDES IMBRIVM

Deos; cùm sub vere, diurnis Solibus & nocturno frigore, sicca arua vrerentur.

IRi, per obliquos sese cingentis Olympi
Insignis radios, túque ô quæ nubibus atris
Cùm placet horrisonum Iuno quatis ardua cœlum,
Dicite, consuetis ô quæ nunc ocia nimbis?
Auster vbi, Zephyrúsque leues qui torqueat auras
Stridulus, atque herbas iam mulceat imbre recentes?
Aret humus, sterilísque necat surgentia Phœbus
Gramina; tum pigro lucentes frigore noctes,
Siqua dies parcit, Bacchum, sata, pabula, tollunt.
Proh Superi! Scythiæne simul, Libyæque labores
In nostram immani fato concurrere gentem?
Sæpe tamen longo crispatæ vellere nubes
Huc illuc coëunt, & fulmen ab æthere lucet.
Radit hirundo solum, multus de flumine piscis
Emicat, atque alias saltu prænunciat vndas.

O pietas ! dumq; ora ſiti flagrantia tellus
Pandit, & optatos miſeri ſperauimus imbres ;
Ecce ferox Boreas Scythico de limine cœlum
Verrit, & heu noſtras toto bibit ore pruinas.
Sic ſitit inter aquas, refugâ ſic pendet ab vmbrâ
Tantalus, & vacuos eludit in aëre morſus.
Interea attonitis ingens mortalibus horror,
Et non vna lues ; Nunc venis liuidus ignis
Æſtuat, hîc cœco pulſantur tempora motu.
Illic rara quies ; illic marcentia languent
Pectora, & ignauo ſtipantur lumina ſomno.
Quòd ſi nunc hominum vilis ſi cura videtur,
O Superi, veſtris at ſaltem parcite Nymphis.
Quà recubent non herba viret, quo pectora laſſæ
Fonte lauent, nullus ſolito ſe gurgite tollit.
Cur Nymphas, hominesq; placet, pecudéſque, ſub vnis
Perdere vulneribus, rerúmque euertere leges ?
Quin magis ô noſtris (humentia Numina) votis
Annuite ; ingenti ſtatuent altaria cultu
Agricolæ, Bacchumque dabunt, Oleamque Minervæ,
Et quicquid veſtris redimet ſibi nubibus annus.
Vos modò pallentem ſpiſſis obnubite Phœbum
Nubibus, & mitis ventis ceſſantibus imber
Paſcat agros ; tepidæ ſudent per gramina noctes
Rore bono, quem non gelidis aſtrinxerit Eurus

Orbibus,

Orbibus, aut Geticis Boreas iratus ab antris.
Ne tamen (ô Superi) nimio ne munere noſtram
Obruat Auſter humum, néue iſthæc iurgia Phœbus
Audiat, in madidi reuocandus nubila cœli.

BRITANNIA, ANTEA in *Angliam* & *Scotiam* diuiſa, nunc ſub vno Auguſtiſſimi Regis *Iacobi* imperio compoſita.

TErrarum domitrix, tumidi Regina profundi,
Quas ego Marte potẽs, & magna cõſcia mentis,
Quas potui metuiſſe vices, quæ bella, deoſue?
Quis ſceptris armiſue modus? ſi tota, nec exors
Ipſa mei crudas agitaſſem in prælia vires?
Egiſſem ſub iura ferox, Sol quicquid Eous,
Et ſeruus mediúſque videt; ſed vulnere diro
Fata meos partita ſinus, ſecuere cruenta
Viſcera, méque odijs in me erexere neſandis.
Et geminum nomen, totidemq; heu ſceptra dedere.
Tunc quoties exanguis ego, cùm rupta paterent
Pectora, cùm noſtros iret cruor ater in artus,
Quem propriæ ſudere manus! vt poſſe perire

Tunc

Tunc cupij petíque amens? dudumque periſſem:
Sed mortem vetuere dij. Nunc ponite curam,
O Superi; redeunt concordi viſcera motu;
Nunc ſimplex, nunc vna vocor. Vix vlla cicatrix,
Arguerit vulnus. Sic Rex ſic omnia curans,
Vix morbi meminiſſe ſinit. Sub Numine tanto
Vt valeam, doluiſſe iuuat. Sub Numine tanto
Orbis ero, & reliquus vix ô vix Inſula Mundus.

AD ANGELVM CHARIAM, *cùm ex pedis ſui dolore imbres conſtanter* auguraretur.

QVid hoc, ô Charia, ô decus Sororum
Quæ montis nemora incolunt bicornis,
O ſacri decus arbiterque iuris?
Dies auſpicio pedum tuorum
Lætos currere, nubibúſue condi,
Et nigrâ faciem impedire pallâ?
O res Theſſalico amplior veneno,
Quòd potes modico pedis dolore
Cælo protinus imperare nubes!

Ah

Ah non audiat hoc ſuperba Iuno,
Cui ius & Boreæ, & tepentis Auſtri.
Ferret in ſua regna te venire?
Quin illam inuidiam amoue, pedicq;
Eſſe deſine credulus dolenti.
Aut hunc iam ſuperi dij deæq;,
Hunc per quem pluit, improbum, tenacem,
Hunc ſaluo pede perduint dolorem.

PVGNA GALLORVM GALLINACEORVM, cui Rex interfuit.

BEllum, ô Pierides, referte bellum,
Pugnacis nimis & nimis volucris,
Quæ cantu ſolet aduocare lucem,
Lucem purpuream; at vagos Leones,
Et vagos quoq; territare manes.
Sic per Caſtalium excubent cacumen,
Et vos cantibus excitent ſonoris,
De cognomine gente ſi quis audax
Templa in Delphica rurſus arma tollat.

Est paruis locus editus columnis,
Ductus artifici manu in capacem
Et certaminis & cruoris orbem;
Sauis area bellicosa gallis.
Non illic bibulam ingerunt arenam,
Quæ tot vulnera sanguinemq; celet.
Flaua stramina, textiliq; nodo
Arcta, huic aptius intulere campo,
Qui vestigia nec profunda tardet,
Nec cursus malè fallat incitatos.
Circum (nam populi hìc graues locantur)
Ascendunt gradibus theatra curuis.
Quò postquam vario corona discors
Consedit studio, & dijs vocatis
Rite quisq; suæ est aui precatus,
Galli de geminâ eruti latebrâ,
Cum luce horridulum intuentur hostem.
Scires ex habitu diu eruditos
Athletas solito introire campo.
Nam cristæ decus, & genas rubentes,
Doctâ forcipe perdidere cauti;
Ne quà figere rostra possit hostis,
Et prædam nimio obtinere morsu.
Falcatæ quoq; nulla pompa caudæ
Ne certamine rapta sub calenti

Sit fallax mora cruribus citatis.
Vt cultus fuit ille militaris!
Vix permensi oculo æmulum vicissim,
Sese in prælia concitata librant,
Et collum quatiunt, leuantq; plumas,
Seu iubas Leo cùm quatit minantes.
Putes hæc odio hæc agi vetusto,
Et condicta auibus iam adesse bella.
Hinc illinc furor, & breui volatu
Primùm pectora turbidi lacessunt;
Obsessos aries vt ille muros
Tentat, machina quem secreta ducit.
Postquam pectora sic retusa crebris
Fregere ictibus (ô genus virile!)
Tandem spiritus ægrior fatigat
Obnixos animo artubusq; totis,
Et captant vacuo aërem palato.
Sed superbia pertinax calentum
Lassari negat, ac rotante giro
Quærit vulneribus locum inserendis.
O ô ingenium ferocitatis!
Nunc breui properant adire saltu,
Et doctâ velut arte nunc recedunt;
Quærunt lumina, vellicantq; læui,
Pugnantes etiam igneis ocellis.

Tantâ fas generositate credi
In magnum Aeacida Hectorem fuisse:
Aut dum sydera deuouent gygantes,
Aut dum sydera Iupiter tuetur,
Acri fulmine dissipans gygantes.
Nec dolis caret hæc superba virtus.
Nunc hic nunc fugit ille persequentem;
Et quisquis fugit, hic remittit alas
Quæis vestigia iam caduca verrit.
Cùm sic cùm domitum putes, repente
Idem viribus ingruit refectis,
Et rursum fugit. Alter haud moratus
Fortunæ imperium, aufugit vicissim.
Sic tu Martie feceras Horati,
Fata romula cum manu gerenti,
Ceu vero fugeres pauore plenus,
Instaret miserè ille miles Albæ,
Quem tu mox vario horridus recursu
Strauisti, patriæ ab suæ ruinam.
Dij mortalia membra cur dedistis
Tantis spiritibus? superstes illis
Iam non vox erat, aut color, sed vna
Mens tantùm ardua, cùm vltimo furentes
Miscentur coitu (ô decora fata!)
Sic sic impliciti in suo simulę

Hostili

Hoſtili benè corruunt cruore.
Dum iacent, & hiant, & ora iactant,
Fecere ambiguum, memorne pugnæ
Hic ardor ſupereſſet, an ſub ipſo
Fato pectora laſſa palpitarent.
Illis viribus, aut ferocitate,
Certatum prius à pari volucrum,
Non rerum monumenta, non vetuſtæ
Famæ credulitas, nec ipſa vani
Vnquam audacia rettulit Poëtæ.
Nec fors has temere excitauit iras.
Sed pugnæ precium vt fuit decoræ!
Vt gallis fuit ardor ille iuſtus!
Vt mors nobilis illa! cùm viderent,
Te, Britannice, te ſuas remiſſo
Paulùm Numine viſitare pugnas.
Seu forent tibi victimæ calentes,
Seu ſpectacula bellici tumultus,
(Regum max me) ſenſerant volucres,
Se digno nimium interire letho.

IMAGO ALOYSIÆ.

RInge meos (dixi) Pictor fidiſſime vultus;
Pinge. Feret longos iſta tabella dies.
Paruit his Pictor, digeſtiſque ordine concbis,
Ergo meam verbis duc, ait ille, manum.
Primùm, inquam, qui me capiet locus, orbe pudico
Sit ſimilis templis, liminibuſue meis.
Non mihi plebeio ſpecies ſit vilis amictu,
Non ſtola ſit luxu conſpicienda ſuo.
Sed faciles cultus, & quos velit eſſe maritus.
Præcipuè falſus non tegat ora color.
Nam nec Arabs nobis, nec mittit Iberia vultum.
Nectit adoptiuas nec mea dextra comas.
Sit mihi vir iuxtà, quem toto lumine figam;
Lumine, quod varium non ſinat eſſe pudor.
Sit mihi iuranti facies, non vlla dearum
Connubia his noſtris anteferenda thoris.
Nec ſiet ingrato qualis marceſcit amore
Frons mihi, ſed parili qualis amore nitet.
Adde quòq; & Floræ ſignum, ſignúmq; Minervæ
Artificis; Sunt hæc Numina magna mihi.

Deniq

Deniq; pinge lares, fac paruos ludere natos.
Hæreat hic dextræ, pendeat ille ſinu.
Has vbi reddideris formas, ne nomina pone,
Vt quondam, faceret cùm rude pictor opus.
Sit ſatis hos verſus ſub imagine ſcribere noſtrâ.
Hæc ſunt hæc animi pignora vera mei.
Nulla maritarum plus me dilecta marito;
Pluſque ſuum coluit nulla marita virum.

FINIS.